

TOUS AZIMUTS

NUMARUL 2. APRILIE 2018

LICEUL "VOLTAIRE"

CRAIOVA

TOUS AZIMUTS

SUMAR

EDITORIAL	pag	04
SCHIȚĂ DE PORTRET COLECTIV	pag	06
*Allez Voltaire!	pag	06
*Șirag de culturi	pag	07
*On escrit sur les murs	pag	08
*Aproape totul despre Competiția Tinereții	pag	09
*Cu lumea la picioare	pag	13
DOCUMENTAR	pag	14
*Un suflet rătăcit prin amintiri	pag	14
A VOUS LA PAROLE/YOUR TURN TO TALK!	pag	16
*L'école ideale	pag	16
*L'automne	pag	17
*A handful of trade, a handful of gold	pag	18
*Highschool impressions	pag	19
*We are family!	pag	20
*Love in the mind book	pag	21
*The voice of nature	pag	21
*The most beautiful flower	pag	22
PAGINI DE 10	pag	23
VIAȚA LA CATEDRĂ. EXEMPLE DE BUNE PRACTICI	pag	24
Importanța disciplinelor opționale în procesul instructiv-educativ	pag	24
Legătura dintre familie și școală în vederea asigurării succesului școlar	pag	26
Poezie și geometrie ... sau invers	pag	29
L`imagination et le reve dans L`œuvre d`eric - Emmanuel Schmitt	pag	32
SPAȚIUL FANTEZIEI	pag	34
*Esența vieții	pag	34
*Povestea unui om care scrie	pag	35
*Cine este Costel?	pag	36
*Dragul meu	pag	37
*Glasul naturii	pag	38
*Ploaia	pag	38
*Realitate-n umanitate	pag	38
CALEIDOSCOP	pag	39
*De ce iubesc istoria?	pag	39
*Boli transmise de la animale	pag	40
*My top 5 Netflix TV shows and films	pag	41

REALIZATORI

COORDONATORI : **Prof.** Dr. DORINA LOREDANA POPI, **Prof.** ADINA MITRICĂ

COLABORATORI : IONELA COJOCĂREANU, FLORENTINA IAGĂRU, LAVINIA BURTEA, MIREA MIHAELA, PAVEL MARIETA

COLECTIVUL DE REDACȚIE : DIANA POPESCU, DIANA PREDESCU, ANDRA PASCU, MIRCEA MARINA, STANCU ERIKA, MIȘU BIANCA

ILUSTRAȚII: CRISTIANA ALEXANDRESCU, ARIANA HASHEMI, DAVID MONTAIS

NR. 2/2018 | ISSN : 2558-9644 | ISSN-L: 2558-9644

EDITORIAL

V-ați întrebat vreodată ce îi face pe oameni să își dorească să împărtășească momente, emoții, experiențe, idealuri? Dincolo de prietenii, de pasiuni comune, de visuri care se arată la același capăt de drum, pe oameni îi leagă un destin.

Ei bine, destinul nostru, al elevilor și profesorilor Liceului "Voltaire", a fost acela de a ne fi născut sub o stea a cărei strălucire e mereu intensă, chiar dacă ea e ascunsă uneori printre nori. Și, din întâmplarea asta minunată, s-a creat o familie; pentru unii, e un termen generic, pentru noi, e sensul de a fi!

În familia "Voltaire", lucrurile sunt simple și profunde, așa cum ar trebui să fie mereu: cei mici sunt nerăbdători să își facă vocea auzită, sunt creativi și talentați, curajoși de multe ori, implicați și inimoși. Cei mari sunt o privire în oglindă, peste ani, a celor dintâi. E un semn că ar fi bine să avem mai multă încredere în viitor!

Așa că revista noastră, TOUS AZIMUTS, este povestea unor oameni care cred în ei, care tind spre absolutul care le este permis (și chiar nepermis), care știu că se poate, dar, mai ales, e povestea celor care, rămânând uniți, au pus numele liceului "Voltaire" pe buzele multora.

Acest număr face o retrospectivă a ultimului an, marcat de succese și de lecții de viață nemaipomenite: ne-am felicitat olimpicii, ne-am bucurat de momente de desprindere de realitate, grație aptitudinilor pe care elevii le-au dus la rang de artă, am simțit atmosfera explozivă a spectacolelor în care am fost participanți și, mai apoi, învingători și, peste toate, am trăit fiecare zi la școală cu interes și bucurie. Poate că asta vorbește cel mai mult despre noi.

Avem în continuare sentimentul că, oriunde s-ar afla acum, bătrânul Voltaire zâmbește de undeva din colțul lui de eternitate, fiindcă numele lui a devenit numele unei mari familii care îi cinstește memoria și care se străduiește să facă, din virtuțile lui, o proprie emblemă!

Colectivul de redacție

Despre REZILIENȚĂ

Tu poți înfăptui ceea ce eu nu pot. Eu pot înfăptui ceea ce tu nu poți. Impreună putem face lucruri minunate.

MAICA TEREZA

Schimbări importante în învățământul românesc au fost realizate după anii 90: au fost reduse conținuturile, s-a modificat proporția disciplinelor în planul lor cadru, se pune accent pe competențele transversale, pe învățarea prin colaborare și pe bază de proiecte gândite interdisciplinar în jurul unei teme care are legătură cu viața reală. Se vorbește despre învățarea personalizată și consiliere, despre evaluare ca mijloc de a-i sprijini pe elevi să progreseze și nu de a-i împărți în capabili și incapabili, despre implicarea elevilor în tot ce înseamnă planificarea legată de curriculum. Se vorbește însă mai puțin despre trăirile elevului, despre pregătirea lui emoțională pentru a înfrunta lumea.

Reziliența este rezistența la șoc a unui metal sau aliaj. Definiția cuvântului reziliență, oferită de DEX, nu ne dă niciun indiciu despre legătura lui cu domeniul educațional. Continuându-ne cercetările, descoperim că termenul cu referire la o abilitate umană a fost introdus de psihologul american Al Siebert. Aflăm, de asemenea, că a fost folosit de anglo-saxoni în domeniul științelor umaniste în urmă cu jumătate de secol, trezind, mai apoi, interesul profesioniștilor din lumea francofonă. Conceptul care vorbește despre puterea de adaptare într-o lume în continuă mișcare se impune astfel și în domeniul educației. Sunt școli din Canada care l-au inclus deja în curriculum.

Reziliența vizează capacitatea de a se dezvolta, de a se proiecta în viitor, în ciuda condițiilor dificile. Un copil cu un temperament suplu, încrezător, capabil să meargă să caute ajutor în exterior este mai bine pregătit să înfrunte dificultățile. Componentele de bază ale rezilienței există în fiecare dintre noi: optimismul, capacitatea de a rezolva probleme, adaptarea la mediu, abilități de comunicare sau puterea de a ne descurca în situații dificile, abilitatea de a identifica singuri soluții.

Însă reziliența, ce ar trebui privită mai degrabă ca un proces rezultă, în primul rând, din interacțiunea dintre individ și anturaj, dintre amprentele din viața sa anterioară și contextul economic, social, uman actual. Stima de sine, sociabilitatea, capacitatea de a trezi simpatii, un anumit simț al umorului, acceptarea incertitudinii și a riscurilor, elaborarea unui proiect de viață sunt tot atâția factori de protecție în situații existențiale dificile.

Reziliența invită profesorii să privească cu alți ochi pe cei care le sunt încredințați pentru educație, să-și lărgească aria de reflecție într-un demers în care empatia și respectul trebuie să se alăture cunoașterii mediului familial, social. Școala se transformă într-o componentă importantă din constelația afectivă a elevului. Detectarea și mobilizarea resurselor personale, ale anturajului și comunității sunt esențiale în realizarea demersului pentru

dezvoltarea acestei competențe. Prezența unor profesori empatici și participarea la activități extrașcolare pot deveni factori de protecție pentru un elev debusolat. Școala este locul în care copiii pot găsi răspunsuri la întrebările despre ei înșiși și mediul lor de viață, locul în care ei se pot reconstrui. În jocul multiplelor relații interumane din contextul școlar, copilul experimentează conexiuni afective și sociale care pot compensa carențele din mediul familial. Din această perspectivă, relația dintre profesor și elev, având ca scop dezvoltarea integrală a personalității elevului, ar trebui să pună un accent deosebit pe încrederea în sine. Autoritatea întruchipată de profesor rămâne întotdeauna una paradoxală, deoarece nu se bazează pe afirmarea puterii acestuia, ci pe recunoașterea benevolă a legitimității cunoștințelor deținute.

Privirea empatică, valorizantă conduce la încredere în sine, respectul față de propria persoană, rezilienței devenind astfel deschiși către ascultare, schimburi de idei, colaborare cu ceilalți membri ai comunității. Beneficiile, pe o scară mai largă, ar fi ale întregii societăți. Conduși de idealuri altruiste, am deveni mais olidari.

O utopie? De multe ori, sunt utopiștii cei care schimbă lumea! Să o privim, mai degrabă, ca pe o speranță realistă! ■

DIRECTOR,
Prof. dr. DORINA LOREDANA POPI

A L L E Z V O L T A I R E !

Primăvară de 2018. Chiar dacă, de la an la an, suntem tot mai numeroși, la **Liceul "Voltaire"** se vorbește, pe lângă franceză, engleză, spaniolă și o altă limbă: **cea a sufletului**. Am înțeles deja că acesta este secretul acestei școli cu o vibrație aparte și iată că nu ne ferim să-l dezvăluim! De altfel, ar fi ideal ca limba aceasta să fie vorbită tot mai des!

CINE SUNTEM NOI?

*în principiu, niște tineri care au aflat că nu există **"nu pot!"**

*oamenii aceia, mici și mari, care pleacă de acasă pentru a ajunge tot...acasă. Chiar dacă deasupra ușii scrie **"LICEUL VOLTAIRE"**!

*niște indivizi destul de pragmatici uneori, fiindcă au căutat locul în care să aibă posibilitatea de a învăța limba franceză la nivel de performanță pentru că, din punctul lor de vedere, aceasta va face diferența în societatea concurențială în care trăim;

*o grupare generoasă de persoane care nu se poziționează de o parte și de alta a barierei numită "catedră". Respectul nu se câștigă prin delimitări impuse de vârstă și de formația intelectuală, ci prin empatie, dăruire și dorința de a-l ajuta pe celălalt să fie mai bun, indiferent cine ar fi el, adult sau copil!

*niște privilegiați care nu au cunoscut, în viața de licean, stigmatul etichetării. Suntem egali și, totuși, diferiți! Cum să nu aibă farmec orele noastre?

*"**frumoșii nebuni ai marelui oraș**", ca să parafrazăm un titlu celebru. Cine, din Craiova și din județele limitrofe, nu a auzit deja de tinerii **"din liceul francez"**?

*adolescenții care, fără a avea neapărat o miză, se afirmă în domeniile de care sunt pasionați, făcând astfel ca liceul să ajungă la masa colegiilor importante, acolo unde își are locul;

*o adevărată comunitate de copii studioși, care au obținut distincții importante la olimpiade și concursuri școlare;

*tinerii pentru care proiectele educative, naționale și internaționale, sunt parte integrantă a dezvoltării lor personale;

*niște copii care au înțeles că nu este necesar să depui vreun efort supraomenesc pentru atingerea unor standarde; dorința de a excela într-un domeniu care ne pasionează face ca lucrurile să nu pară complicate;

*o gașcă de prieteni care și-au dezvoltat abilitățile de comunicare în cadrul modulelor de after school sau al workshop-urilor în care au fost implicați;

*câștigătorii trofeului pentru **LICEUL ANULUI**, în cadrul **Competiției Tinereții** la care au participat majoritatea unităților liceale doljene. **Mai e ceva de completat?**

CREDEM CĂ ASTA SPUNE TOTUL DESPRE NOI!

Mișu Bianca, XI B

ȘIRAG *de* CULTURI

Poate că unul dintre elementele care ne particularizează în peisajul învățământului preuniversitar doljean este multiculturalismul, lucru care i-a determinat pe profesorii și pe elevii liceului nostru să organizeze, de câte ori a fost posibil, ateliere creative, expoziții, dezbateri, spectacole, concursuri sportive și de cultură generală.

O astfel de ocazie s-a ivit, bineînțeles, și de Ziua Liceului "Voltaire", 21 noiembrie 2017, atunci când a avut loc o competiție între cele 11 clase, care a presupus etalarea și degustarea preparatelor culinare specifice câte unei țări, din diversele regiuni ale lumii. Președintele juriului care a desemnat standul cel mai original și cu preparatele cele mai delicioase nu a fost nimeni altul decât **Master Chef România, Ciprian Ogarcă**. Cum toate clasele au fost la înălțime, jurizarea s-a dovedit o misiune foarte complicată, dar, chiar și așa, cele mai savuroase feluri de mâncare s-au aflat în spațiul destinat Greciei, de care s-au ocupat elevii clasei a IX-a B.

Iată de ce este bine să ne creăm amintiri, pentru că ele vor da sens vieții noastre de mai târziu!

Tot în aceeași zi, la Teatrul pentru copii și tineret "Colibri" a avut loc spectacolul festiv intitulat **KYRIELLE DE CULTURES** (Șirag de culturi), care a reunit momente muzicale și coregrafice susținute de elevii liceului. În spiritul valorificării diversității culturale și lingvistice, au fost prezentate momente artistice cu interferențe ce țin de tradiția franceză, engleză, congoleză, arabă, turcă sau grecească.

Fiindcă la spectacol au participat atât reprezentanți ai comunității locale, cât și membri ai familiilor copiilor, nu putem să ascundem faptul că totul s-a încheiat cu un ropot de aplauze

și cu lacrimi în ochi, de vreme ce timp de 2 ore, spectatorii au trăit emoții și, de ce nu, nostalgia pentru frumoasa vârstă a propriei adolescențe, destul de îndepărtată pentru unii dintre ei! Iată de ce este bine să ne creăm amintiri, pentru că ele vor da sens vieții noastre de mai târziu!

Mihai Maia, X A

ON ECRIT SUR LES MURS

Dacă ne cunoașteți bine, atunci știți că nu pierdem nicio ocazie de a cânta imnul nostru, ”On écrit sur les murs”! Dar, în fond, de ce ne-am atașat atât de mult de acest cântec? Unul dintre motive ar fi că, încă din anul înființării noastre, 2015, corul cu bobociei de atunci a vrut să dea glas unui adevărat manifest al prieteniei, al speranței, al solidarității și al curajului de a înfrunta dificultățile inerente oricărui început. Iar versurile acestei piese tocmai asta transmit, că suntem generația care vrea să lase un semn pentru mai târziu, care scrie numele celor pe care îi iubește pe ziduri și în inimă, cu forța pe care le-o dau visurile, ”*Pentru ca iubirea să se înalțe/Într-o bună zi, deasupra lumii adormite.*”

Este greu de descris bucuria cu care interpretăm acest imn și am convingerea că, și peste mulți ani, ritmurile vesele ale acestei melodii îmi vor răsună în minte și în suflet, ca o adevărată invitație de a-mi întoarce privirile spre trecut, spre anii petrecuți în a doua mea casă, la LICEUL ”VOLTAIRE”!

*”On écrit sur les murs
Le nom de ceux qu'on aime
Des messages pour les jours à venir,
On écrit sur les murs
À l'encre de nos veines
On dessine tout ce que l'on voudrait dire!”*

Alexandrescu Tudor, X A

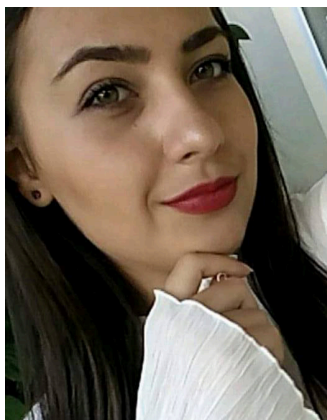

APROAPE TOTUL *despre* COMPETIȚIA TINEREȚII

În anul școlar 2016-2017, Liceul "Voltaire" a participat la cea de-a IX-a ediție a **Competiției Tineretii**, proiect de anvergură desfășurat pe durata a 10 luni, organizat de către **Direcția Județeană pentru Sport și Tineret Dolj** și **Inspectoratul Școlar Județean Dolj** și susținut de către **Ministerul Tineretului și Sportului**, în parteneriat cu instituții publice și asociații nonguvernamentale. Concursul a avut la bază probe care au urmărit să dezvolte creativitatea, curajul, spiritul de echipă, talentul artistic, aptitudinile oratorice, patriotismul și competitivitatea.

La sfârșitul acestuia, prin însumarea numărului de puncte obținute la fiecare probă în parte, liceul nostru a fost desemnat câștigător, intrând astfel în posesia trofeului de "Liceul Anului". Mai mult, toți elevii implicați în competiție au beneficiat de o excursie la Drobeta Turnu-Severin, care a presupus croazieră pe Dunăre și o serată festivă cu jocuri, concursuri, muzică, dans, tort și foc de artificii. Cu siguranță nu vom uita prea curând experiențele acumulate de-a lungul fiecărei probe, dar și felul în care rezultatele obținute ne-au motivat și ne-au unit mai mult ca niciodată!

Fiindcă, oricât am încerca, nu putem surprinde în paginile revistei spiritul și vibrația unor momente, am selectat câteva materiale de la probele noastre de impact.

*La proba de oratorie, eleva **MIȘU BIANCA** a vorbit despre valorile olimpismului, obținând locul al II-lea. Iată o secvență din expunerea ei, însă e mare păcat că acum nu o putem vedea și, mai ales, auzi: *”Uite, să facem un exercițiu de imaginație: dacă până și în cel mai întunecat om din universul ăsta s-ar găsi o rază de lumină care să îl îndemne la echilibru, la respectarea demnității celuiilalt, la prietenie, la loialitate, la toleranță, la onoare, la noblețe morală, deci la fair play, atunci bombele ar deveni niște banale bule de săpun, violența ar fi o glumă proastă, iar terorismul... terorismul ar fi doar un scenariu sinistru al unui regizor smintit.”*

(Resurecția speranței)

*La proba de muzică ne-am distrat, am dansat, iar sala a fost în picioare, aplaudandu-i pe colegii noștri: **DITOMENE DIEU MERCI, MĂGĂDAN ALEXA, ISTRATE ANDREEA, MĂTULESCU SIMINA**. E adevărat, numai din noi se ocupau cam jumătate de locuri, fiindcă la probele cu public ne era imposibil să nu venim să ne susținem concurenții. Am plecat de acolo fericiți, cu o binemeritată *diplomă de locul II*.

*La proba de dans, altă distracție. Am pluit sau ne-am descătușat energiile odată cu cei de pe scenă, în pași de balet, de dans contemporan, de dans popular sau de street dance, a fost o explozie de ritm și mișcare, dar și o imensă bucurie de a arăta și altora pasiunea noastră și, după o jurizare riguroasă, am părăsit sala de spectacole cu frenezie, fluturând spre cer diploma de **LOCUL I**.

*Atât proba de fotografie, cât și cea de artă plastică au avut tema “1 Decembrie – Ziua Națională a României”. Cum am obținut *locul I* la ambele? Plimbându-ne prin parcul Romanescu și în fața celor mai reprezentative instituții ale Craiovei, în zile cu lumină bună, cocoțându-ne pe dealurile Bucovățului pentru a prinde o fluturare de drapel în momentul când ziua se întâlnește cu noaptea, mângîindu-ne până la coate de acuarele, ori cu degetele lipite de mina de creion, dar cu un milion de idei îndrăznețe, colorate în roșu, galben și albastru!

*Literatură – și aici, fetele noastre, **CAIAN MĂDĂLINA** și **GRECU ADELA** s-au dovedit talentate și inspirate! Din moment ce au obținut tot premiul I, se pare că juriului i-a plăcut tare mult felul în care au scris, atât în secțiunea de proză scurtă, cât și în cea de poezie, tema sugerată fiind "Adolescența".
Ită câteva frânturi din textul Adelei, dar și o poezie de-a Mădălinei!

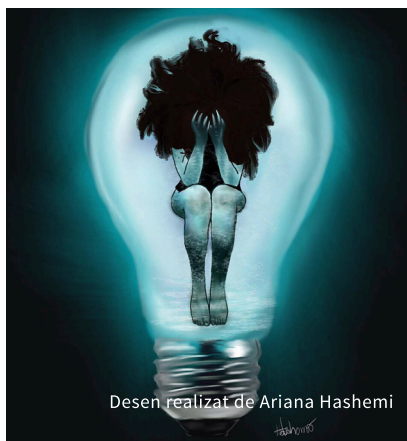
Nu, nu sunt copil! Ba da, sunt! Nu-mi pasă ce crezi, nu mă simt nicicum când mi-o spui aproape cu reproș. Te dezamăgesc? La ce te-ai fi așteptat? Lasă, lasă, că nu m-am oprit la ploile de petale alb-rozalii care-mi băteau parfumat în fereastra de la care priveam spre o lume nouă, miraculoasă, cu gândul că mă voi face eu mare, atât de mare, încât să pot cuprinde munții aceia din depărtare! Dar ce știam eu atunci? Nu știam decât că, din cerdacul copilăriei mele, cerul va fi întotdeauna plin de minunății, iar dulcile dimineți vor avea mereu aroma poveștilor din care bunicii nu vor lipsi niciodată. Da, acum pot să spun fără să greșesc...din diminețile acelea, care mi-au bătut ani de zile în fereastră, nu s-a ales niciuna pe care să o pot uita...

Ce blândă mireasmă a nostalgiei! Bine, bine, promit că nu plâng! Dar ce să fac, dacă inima îmi bate de parcă s-ar afla, și acum, în căușul cald al palmelor bunicii mele? Tu cum ai trăi sugrumarea asta, lipsa asta de aer și de timp? Unu, doi, trei... și continui să respir. Să exist. Mai sunt atâția pași de făcut, chiar dacă a trebuit să rup bucată cu bucată din mine și să merg pe un drum pentru care nu m-a pregătit nimeni până la capăt. Și apoi, e firesc să fie așa, fiecare viață e unică, în frumusețea ei. Sigur, doar mă cunoști, sunt o optimistă.

Ce tot spui? Cum să trăiesc în trecut? Trăiesc acum, doar că omul care sunt azi s-a plămădit din miile de secunde de ieri. Și, acum, lasă-mă să spun mai departe! Am lăsat în urmă lanul de aur al florilor de pe deal, spunându-mi că de atunci avea să înceapă cu adevărat viața. Pășeam ușor pe aleea împietrită ce ducea către casă - ciudat de mult mai seamănă această zi de primăvară cu liniștile zile de toamnă târzie de odinioară, întocmai cum uneori, răsul seamănă cu plânsul, iar zorile cu amurgul. M-am oprit în fața ușii și am deschis-o cu sfială, intrând cu gândul de a dezgropa vechile amintiri. Tare mult s-a schimbat locul care cândva îmi era așa de drag, parcă ar fi trecut secole de când nu mai fusesem pe acolo. (...)

Pământul e la asfințit. Sufletul meu, la fel! Încotro mă îndrept? Deocamdată, spre ieșire.

Am părăsit casa cu un mare gol în inimă, dar și cu un ciudat sentiment că, prin lucrurile pe care le-am găsit, tinerețea pierdută a bunicii își găsisse loc și în mine. Și, pe neașteptate, golul acela din stomac a încetat să mă mai chinuie, fiindcă fluturi au început să bată timid din aripi și să mă întoarcă într-o adolescență despre care n-aș putea spune sigur a cui a fost. A mea sau a ei?

Desen realizat de Ariana Hashemi

Timpt întrerupt - de Grecu Adela

Ultima dată când am ținut să cunosc adevărul,
M-am împiedicat în lanțuri de minciuni
Și a trebuit să aflu că, în captivitate,
Omul nu e singur...
Omul nu e singur!
Se are. Se gândește. Se simte. Se cunoaște.
"Povestea mea e cea mai frumoasă!"
Am să spun asta de fiecare dată.
Chiar și când nu mă va întreaba nimeni.
Ca să aflu cine sunt, am zdrobit cu dinții și am sfărtecat
cu unghiile
Bucăți din mine.
M-am dezgolit până la oase, până la suflet, până la
conștiință.
M-am îngrozit-momente de vertij.
Apoi m-am întreat:
"O, Doamne!
De cât timp și de câtă trudă am nevoie să recompun,
moleculă cu moleculă,
Toată arhitectura asta imperfectă
La care să mă prefac, nepăsătoare,
Că nu pun totul la loc?"
Timp mi s-a dat. Cât? Chiar n-am idee...
Trudă... Nu mai zic!
Și uite-așa, cu pupilele dilatate, cu inima în timpane,
Ca într-o supremă pedeapsă de a simți tot,
Am început.
Mai întâi, am învațat să supraviețuiesc tăcerii.
E durere în creieri. E sfâșiere a ființei. E beznă. E haos.
Și, dintr-odată, când nici nu mă mai așteptam,
Cu adieri vapoase,
Între un ieri ratat și un mâine incert
S-a așternut liniștea.
Aș vrea să mai continui
Să spun că totul merită luat de la capăt
Că viața e o binecuvântare
Că soarele răsare chiar și atunci când nu-l vezi
Dar tu știi deja asta...
Fiindcă această "cea mai frumoasă poveste"
Nu este numai a mea...

Renăscută - de Caian Mădălina

* Proba sportivă a presupus, poate, cel mai mare consum de rezurse fizice și emoționale. Pe lângă faptul că noi aveam neajunsul de a fi mai mici decât colegii de la alte licee, fiindcă aveam doar copii de clasa a IX-a și a X-a, deci maximum de 16 ani, aveam și mai puțini elevi din care ar fi trebuit să alegem "creme de la creme". Dar aceasta situație a fost valabilă la toate probele, de altfel, și asta nu ne-a descumpănit defel. Cert este că am avut probă de ștafetă, de tras de frânghie, de majorete și, în final, duelul galeriilor. Nu vreți să știți cum ne întâlneam după-amiezele prin parc la antrenamente, cum și-au rupt fetele genunchii, căzând pe asfaltul nemilos de grunjos, cum ne-am pierdut, nu se știe cum, frânghia de exersare, asta după ce am stat cu mâinile bandajate, fiindcă ajunseserăm la performanța de a ne lua trei straturi de piele și două de carne în încercarea de a fi, de fiecare dată, mai buni. Una peste alta, în ziua competiției, am dovedit că imposibilul este posibil. Ne-am luptat cu adversari cu experiență, am depus efort până la leșin, am depășit așteptările tuturor și, dincolo de toate, am avut cea mai tare galerie! Câți elevi avea liceul la momentul acela? Mai puțini de 200! Câți susținători am avut? Peste 200! Toți copiii liceului, plus părinți sau prieteni! **CUM S-A AUZIT ÎN SALA POLIVALENTĂ DIN CRAIOVA? A fost delir! A fost nebunie!** Am ieșit și aici pe *locul* !! Lăitmotivul nostru a fost **#allezVoltaire!** Cu el am făcut istorie și vom continua să o facem!

*Excursia la Drobeta Turnu-Severin a fost premiul obținut pentru efortul nostru, ea a încununat un an de dăruire, de lecții învățate, de experiențe acumulate, de încredere că un vis poate deveni realitate, dacă lupți pentru împlinirea lui. Ne-au rămas ședința foto de pe vasul de croazieră, în care ne-am amuzat, pregătirea pentru petrecere, când mergeam din cameră în cameră, în căutarea unui ondulator de păr, tortul #allezVoltaire, pe lângă care noi chiar păream mică, dar, mai ales, ne-au rămas niște amintiri grozave! Privind în urmă, nu putem decât să spunem că triumful nostru a răscumpărat fiecare clipă de îndoială sau de oboseală. Tocmai de aceea, nu ne-am oprit acolo. Și anul acesta suntem implicați în această minunată competiție și, până acum, lucrurile stau la fel de bine pentru noi, ca anul trecut. Deznodământul? În următorul număr al revistei! ■

Cuteanu Florina, Budică Alexandra, XI D

*Ultima probă a fost Filmul competiției, care presupunea realizarea unui material video care să înglobeze cele mai relevante momente din timpul tuturor probelor desfășurate pe durata întregului an școlar. Punctajul se obținea atât prin evaluarea calității și acurateții materialului, cât și în urma obținerii unui număr consistent de like-uri pe pagina de Facebook a competiției. Ca de obicei, ne-am mobilizat fantastic, astfel încât, preț de câteva zile, nu am făcut altceva decât să atragem aprecieri pentru filmul care vorbea despre noi. Prieteni din oraș, din țară și din străinătate ne-au sprijinit în acest demers, motiv pentru care, și la această probă, am obținut *locul* 1.

ACTECIM

Valtaise
UNIVERSITATEA DIN CRAIOVA

Alimentation durable

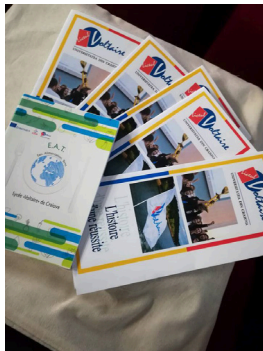

CU LUMEA LA PICIOARE

Într-o școală ca a noastră, școală-familie, fiecare tânăr se dezvoltă în sensul preocupărilor sale reale, nefiind îngrădit de scheme rigide, de teorii (decât atunci când și le dorește efectiv), de tiparul lui "așa trebuie"/"așa se cere". Suntem generația viitorului și gândul acesta ne responsabilizează, ne obligă să ne formăm în spiritul unor valori, dar și al încrederii în propriile forțe. Tocmai pentru a încerca să facem din procesul de autocunoaștere un exercițiu mai puțin dificil, ne implicăm, în funcție de înclinațiile noastre, și în diverse proiecte educative.

Este bine cunoscut faptul că liceul nostru are deschideri internaționale, că promovează multiculturalismul, că încearcă stabilirea și menținerea unor contacte externe, în așa fel încât noi, elevii, să interacționăm cu tineri de vârsta noastră care trăiesc în zone diferite și vin, invariabil, cu mentalități specifice țărilor în care locuiesc.

Ei bine, unul dintre proiectele Erasmus+ care ne-au modelat percepția asupra realității se numește ACTECIM (Acteurs du territoire pour une éducation à la citoyenneté mondiale). Întâlnirea noastră cu membrii din cele trei țări partenere (România, Franța, Italia) a permis, printre altele, și descoperirea de sine, fiindcă ne-a pus în situații noi, ne-a determinat să comunicăm în limbile străine cunoscute și a dat naștere unor prietenii pe care sperăm să le menținem pentru cât mai mult timp.

Inițial, ne-am întâlnit la Craiova unde, timp de câteva zile, s-au simulat ședințele O.N.U pe problematica dezvoltării durabile, în cadrul unor comisii de lucru în care au avut loc dezbateri și workshop-uri legate de siguranța alimentară, reciclarea deșeurilor, amenajarea teritoriului, energia verde sau protecția mediului.

Ulterior, am participat la seminarul „A privi dincolo. Cetățeni fără frontiere”, care a avut loc la sfârșitul lunii ianuarie în Torino, Italia. Am fost extrem de încântate să ne reîntâlnim prietenii și ne-am convins, o dată în plus, că a cunoaște una sau mai multe limbi de circulație internațională este o condiție esențială în dezvoltarea individuală, fiindcă facilitează schimbul de experiențe formative. De asemenea, contactul cu o cultură precum cea italiană, vizitarea unor obiective istorice și turistice, dar și incursiunea în mediul antreprenorial au constituit, pe lângă o imensă bucurie, și un prilej de reflecție cu privire la potențialul teritoriului nostru.

Am apreciat în mod deosebit interesul pe care reprezentanții Liceului Dalmasso din Pianezza îl acordă promovării proiectelor internaționale, mai ales ca acest lucru ne-a întărit convingerea că și liceul nostru abordează aceleași strategii de implicare a elevilor în cât mai multe programe europene.

Cert este că, în urma acestui proiect, am devenit mai conștiente de rolul civic pe care îl avem pe această planetă, însă, dincolo de acest comportament care ne va modela pașii de aici încolo, am trait momente frumoase, intense în care am comprimat informații, oameni și imagini, cât pentru a ne aminti de ele o viață întreagă!

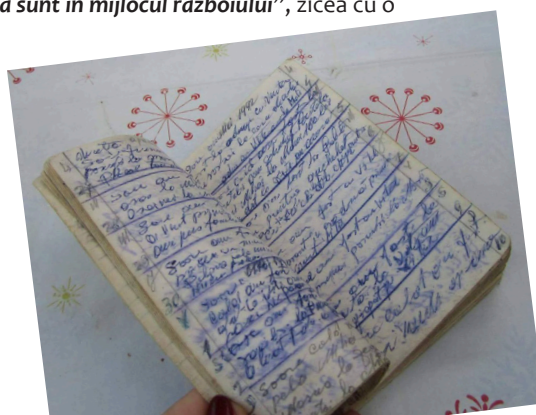
Predescu Diana, X C, Grecu Adela, XI B

UN SUFLET RĂTĂCIT ÎN AMINTIRI

Coandă Alexandru,

acum în vârstă de 92 de ani, este unul dintre supraviețuitorii celui de-al Doilea Război Mondial și provine din județul Gorj, satul Râpa. La 21 de ani a fost înrolat în Armata Română, Regimul 6 Artileria Călăreța, unde a învățat să tragă cu tunul, a făcut instrucție și a stat departe de familia ce îi ducea dorul și de satul în care a copilărit. Acesta a fost trimis pe frontul din vest, în Ungaria, unde a dus lupte foarte grele pentru interesele României. Eroul satului Râpa, fiul Margaretei și al lui Iulică Coandă, boieri și partizani ai Partidului Național, s-a născut în data de 13 iulie 1922. Avea doi frați, Mihail și Virgil, alături de care a luptat pe front, și două surori, "bucuriile vieții", după cum a mărturisit. A făcut școala la Lupoiaia, unde preoteasa Mărășescu l-a învățat că "**dacă ești om cinstit, ai de câștigat**", însă viața lui nu a fost chiar așa. A trăit cu două femei în același timp, fără ca vreuna dintre ele să își dea seama. La un moment dat, a făcut tot posibilul să le împrietenească și a reușit. Nici până în ziua de azi, soția lui nu a știut de această "AVENTURĂ" în paralel. În iulie 1945, acesta s-a întors acasă unde și-a regăsit familia și unde, la data de 2 decembrie, s-a însurat. A avut doi băieți, Vasile și Petre Coandă, dintre care mai trăiește doar unul. Însă, povestea lui de-abia acum începe.

"**A fost foarte greu pe front...**" am auzit la un moment dat. Vocea lui caldă și tremurândă îmi inspira încredere. În ochii lui albaștri pătrunzători și înlăcrimați, plini de mister, se citea curajul și devotamentul față de cei care au fost alături de el. Uneori, se uita în gol, dar nu știu la ce se gândea. Poate la anii trăiți pe frontul din Ungaria, la foamea pe care a îndurat-o, ajungând chiar să mănânce pământ și scoarță de copac, la momentele când unii camarazi erau împușcați lângă el sau poate chiar la Nina Vasilovna, sergent major în armata rusă și în același timp fata de care era îndrăgostit. Însă, din istorisirile sale pline de farmec, un nume mi s-a întipărit în minte: Nacu. Vorbea cu atâta admirație despre comandantul Nacu, cel care l-a instruit și despre care spunea că "**era un om vertical, demn până la moarte și nu se dădea în lături de la nimic**". Povestea continua despre vremurile grele departe de familie, despre viața lui înainte să fie incorporat în Regimul 6 Artileria Călăreța și despre viața lui după întoarcerea din război, urmată de căsătorie. La un moment dat, privirea mi s-a îndreptat către chipul său blând, cu riduri și cearcăne în jurul ochilor, vorbind de la sine despre anii grei care s-au scurs, dar care emana o emoție incredibil de puternică. Ținea o mână pe baston, iar pe cealaltă o mai ducea uneori în buzunar, luându-și batista. Când își amintea de ceva plăcut, zâmbea. Zâmbetul său era atât de pur și de sincer! Însă, din când în când, își aducea aminte și de acei ani grei din viața lui, o urmă de tristețe umbrindu-i astfel chipul. Mai apărea și câte o lacrimă care i se prelingea ușor pe obraz. De fiecare dată, înainte să povestească, stătea puțin pe gânduri și numeroase grimase îi luminau fața. Trecea foarte repede de la o stare de bucurie la o stare de nostalgie profundă. Poate că toate gândurile sale se adunau în același loc sau poate era așa din cauza vârstei. Chiar și noaptea îl mai năpădesc amintirile. "**Mă trezesc noaptea și am emoții. Simt că sunt în mijlocul războiului**", zicea cu o oarecare teamă în glas.

Din spusele lui, am realizat că viața pe front nu a fost deloc una ușoară. Am încercat să mă pun în pielea lui, dar nu am reușit. Doar eroii adevărați pot. Pot să reziste în lupte crâncene, să fie îndeajuns de puternici să își vadă familia foarte rar și, cel mai important, să supraviețuiască. Nea Săndrică, așa cum îi spun apropiații și cum am ajuns să îi spun și eu, este într-adevar un erou adevărat. A dat dovadă de sacrificiu și de patriotism și a acceptat un destin care i-a fost marcat de război. Înconjurat de brutalitățile războiului, a fost nevoit să își găsească singur puterea pentru a triumfa cu onoare și curaj. Însă, de fiecare dată când cucureau un teritoriu și erau lăsați să își tragă sufletul, el își exprima gândurile scriind. Avea un carnețel pe care își nota tot ce se întâmpla înainte să înceapă lupta, în timpul luptei și după. Cu siguranță mâinile îi tremurau, deoarece nu era un scris tocmai caligrafic. Scria chiar și poezii despre dorul pe care îl purta familiei, despre războiul care era în toi și despre lumina care îl călăuzea, femeia la care se gândea.

“Când am fost trimis pe front, eram plutonier și purtam cu mândrie uniforma cu cele două galoane de 16 mm. Cea mai grea luptă a fost în Munții Tatra. Eram în luna aprilie, dar zăpada era foarte mare. Țin minte că nemții aveau cazemate în munți, iar rușii foloseau pentru prima dată Katiușe. 10000 de oameni au murit aici, inclusiv comandantul Nacu, omul la care am ținut cel mai mult”, povestea cu emoție în glas. După ce au ocupat Budapesta, au pornit spre Cehoslovacia, unde oamenii, în semn de prețuire, respect și recunoștință, i-au întâmpinat cu flori și cu urări de bine. **“Am simțit o bucurie imensă în acel moment; aceeași bucurie pe care o simt de fiecare dată când îmi revăd frații.”**

Nu a mai reușit să își stăpânească emoțiile și a izbucnit în plâns. Plângea de fericire că a reușit să facă ceva pentru România și că este unul dintre cei care aduc cinste țării noastre. Însă nu sunt mulți cei care știu că există printre noi niște eroi adevărați care merită să fie recompensați pentru faptele de vitejie de care au dat dovadă. Nea Săndrică este unul dintre ei. Împreună cu o întreagă armată română, a reușit să scape țara de sub dominația nazistă. Acești oameni ar trebui prețuiți mai mult, având în vedere că au și ajuns să fie declarați veterani de război. (foto20)

Însă cea mai emoționantă poveste despre care mi-a vorbit este întoarcerea la familia care i-a dus dorul, uneori crezându-l mort, și la satul natal care i-a suportat toate năzbâțiile din copilărie. “Eram în luna mai, nu îmi amintesc exact ziua, 1945. După victoria zdrobitoare a sovieticilor și sfârșitul puterii naziste, o voce a răsunat în urechile noastre: <<Sunteți liberi! Fiți mândri de voi!>>” Vedeam în ochii lui o satisfacție imensă. **“În iulie am ajuns acasă. Taică-meu mă credea mort. A avut parte și el de experiența războiului, participând în Primul Război Mondial. Când eram eu mic, îmi povestea cât de greu îi era de departe de familie și îmi spunea că poate voi aunge și eu să lupt pentru România în al Doilea Război Mondial, dar eu nu băgam de seamă. Iată că destinul a ales pentru mine și am ajuns să lupt pentru patrie.”** Deși deviasă puțin de la subiect, l-am lăsat să-și continue ideea. Am rămas complet emoționată când mi-a spus că, atunci când a ajuns la poarta casei, câinele a sărit pe el și l-a **“îmbrățișat”**. Părinții lui au început să plângă și, printre lacrimi, mama sa i-a spus: **“Dragul mamei, credeam că nu o să te mai întorci vreodată.”** Eram curioasă să știu ce a răspuns tânărul de atunci. **“E mai bine să fii norocos pe câmpul de luptă, decât să fii foarte bun.”** Atunci am învățat o adevărată lecție de viață: Norocul îi favorizează întotdeauna pe cei curajoși și puternici.

Și aici se încheie o adevărată poveste de viață, un capitol din viața unui om care și-a riscat viața pentru a-și apăra țara și care ar trebui să fie apreciat și prețuit mai mult, mai ales că are aproape un secol de când a fost trimis cu o misiune pe acest pamânt. Un suflet atât de pur, dar trecut prin momentele grele ale vieții, a reușit să emane, prin ochii lui albaștri sclipitori, veselie. **“Mă bucur că mai există cineva care să se intereseze și de noi, veteranii de război. Îți mulțumesc.”** Aceste cuvinte mi-au umplut inima. Emoțiile m-au cuprins și pe mine și atunci a apărut prima mea lacrimă. **“Sper să ne revedem curând”**, au fost ultimele mele cuvinte. Poarta s-a închis în urma mea, în timp ce sufletul meu s-a deschis în fața acestor minunate povești.

NOTĂ: Informațiile au fost culese de la domnul Coandă Alexandru, cu care am reușit să vorbesc personal și de la domnul Bușoi, un prieten bun de-al lui. Cu ajutorul doamnei Ana Lonele, am reușit să fac rost de poze și de alte informații utile.

Predescu Diana, X C

L'ÉCOLE IDEALE

Quand je pense à l'école idéale, les mots "solidarité", "honnêteté", "créativité" et notamment "discipline" m'envahissent l'esprit. Il faut qu'elle soit un lieu qui transforme la peur dans un souvenir, tous mes démons dans des hirondelles, tous mes rêves dans des étoiles. Avant tout, je m'imagine l'école idéale près de la mer. Écouter les vagues, se perdre dans le chaos des étoiles après les cours...rien d'autre ne pourra me rendre plus heureux! D'autre part, l'harmonie doit constituer l'essence de la relation entre l'élève et le professeur. Il est important de trouver de la confiance, du soutien, même de l'amitié, dans les gens qui nous entourent, pour être capable d'apprendre le respect et la dignité, des valeurs absolument privilégiées dans cet espace idéal. J'aimerais aussi y voir des enfants contents, des professeurs heureux d'avoir la chance de moudre les âmes qui vont changer l'avenir, créer une meilleure société. Et moi, dans ce petit paradis, il ne me resterait que d'ouvrir mes ailes et d'offrir tout l'amour que je possède! Qui sait? Probablement, un jour j'aurai la possibilité de construire une telle école qui ressemblera beaucoup au lycée où j'apprends maintenant.

Diana Popescu, X D

Desen realizat *de Ariana Hashemi*

L'AUTOMNE

Sur le chemin, feuilles mortes
Habillées dans des gouttes froides
Laissent de la fumée noire autour de moi
Qui se lève au ciel et m'embrasse fortement
Pour conquérir mon désorroi.
Sur la nuance dorée
Un cigale chante encore
Et mon âme ne peut pas comprendre
Pourquoi il part et me laisse seule
Quand j'ai peur...

Mircea Marina, X C

A HANDFUL OF TRADE, A HANDFUL OF GOLD

I think that nothing can be accomplished only by working. The endeavour and the effort have become some contemporary clichés which lead people to physical tiredness and psychic failure, so as, in the last moments of their life, they will realize that it has all been a waste of time and they will regret not having lived it at full “intensity”.

First of all, work is just a person’s ambition to persevere, to become one of the best and to prove their skills, ending by being appreciated and awarded. But what happens when this effort is not supported by native intelligence and by passion or devotion? It leads to frustration, the frustration of the individual, triggered by his inability to achieve his goals, realizing that the effort was the simple illusion of their fulfillment.

Second of all, regardless of the efforts we make, it is impossible to reach an aspiration just because we always aim for the perfection that can never be felt. This topic has been widely tackled in *Camus’* work “THE MYTH OF SISYPHUS”, describing man’s destiny to constantly climb a rock at the top of the mountain and then wait for it to descend. We are all aware of this “curse”, but we never lose the hope that, by working, we could free ourselves from worries. It is really absurd, but it is this awareness which turn our torment into a victory, into the acceptance of destiny. I think that, no matter how much we apply ourselves to work for our dreams (eventually being mentally and physically exhausted) we will never succeed in being truly fulfilled and will realize that life is meaningless.

As a conclusion of what I have stated above, I do not fully agree with the quoted proverb “*A handful of trade, a handful of gold*”, but I do not deny the fact that work is only a small part of what the road to the so-called success we all yearn for means.

Diana Predescu, X C

HIGHSCHOOL IMPRESSIONS

When I think about my high school experience, there are many things that come to my mind. Some of them are: good memories, bad memories, mistakes, lessons, happiness, heartbreaks, misfortune, joy, drama, and most importantly, fun.

I've heard many adults saying "This was the most beautiful period in my life!", "I liked high school more than secondary school and even college.", but then I didn't think it is that special. I'm in the 11th grade, so I have already spent two years in this high school. It is actually the best period of my life since now! At the beginning I was a little hesitating about "Voltaire" High School because it was a new one in Craiova and I've heard many opinions, pros and against. Anyway, I decided to choose it. I was attracted by the idea of a new perspective, a French one. Now I can say that is exactly the type of school that I dreamed when I was just a child.

In these two years I've learnt a lot about life and friends and how to get through all my problems with my head up. We were all encouraged by our teachers, they always offer to help us, they are very trustworthy and present in our school life. I can even say that we are a big family here, although we have some little disagreements, that's because we are all very creative and we want to do as much as we can to prove the others that we are better than everybody.

Budică Alexandra, XI D

What can I say about my experience in the Voltaire Highschool until now? It has been a beautiful, enthusiastic, and learning experience. Obviously as in each and every school we have had our fights, our ups and downs but we have always managed to get through it all and have become the beautiful family that we are now.

My expectations were high, even though we weren't always getting on, we managed to built something that hopefully will last for a long time. Last year we went to a contest named Teen Competition, we didn't expect to win the competition so you can imagine how big of a surprise it was for us, and once again we proved everyone that we are the strongest when we are together, and no matter how many try to bring us down we will come back stronger than ever, because we are more than just a HIGHSCHOOL, we are a FAMILY and we will always be!

Desen realizat de **Alexandrescu Cristiana**
Alexandrescu Cristiana, XI D

LOVE IN THE MIND BOOK

Living lie in dying love,
Is like an unknown quote
From a bestseller book
Where the author is mute
But his writing is a discourse,
You read but really need
To hear so you have understood.
Tell the birds not to cry
Tell the sky not to lie,
And catch my breath into a kiss
But my heart into your mind,
Cause the love is in the brain
And in the heart is just a phase.

Daria - Georgiana Stamin, XC

THE VOICE OF NATURE

The nature laughs or cries
Gentle cherry blossoms fall
A white and sad tale
On ancient lands.
The olives bloom, beautiful
homeland
On sorrow peaks and stories
Out of tears our sward grows the
heavenly ground.
The bunch of light which flashes
Takes you to the path between day
and night
Where the sky of mankind both cries
and keeps silent.

Stancu Erika Elena, X C

The Most Beautiful Flower

by RADU STANCA

"What should I bring you from the sea, my love?"
One day he whispered in her ear.
"From the islands lost away
Which flower would be the most beautiful?"

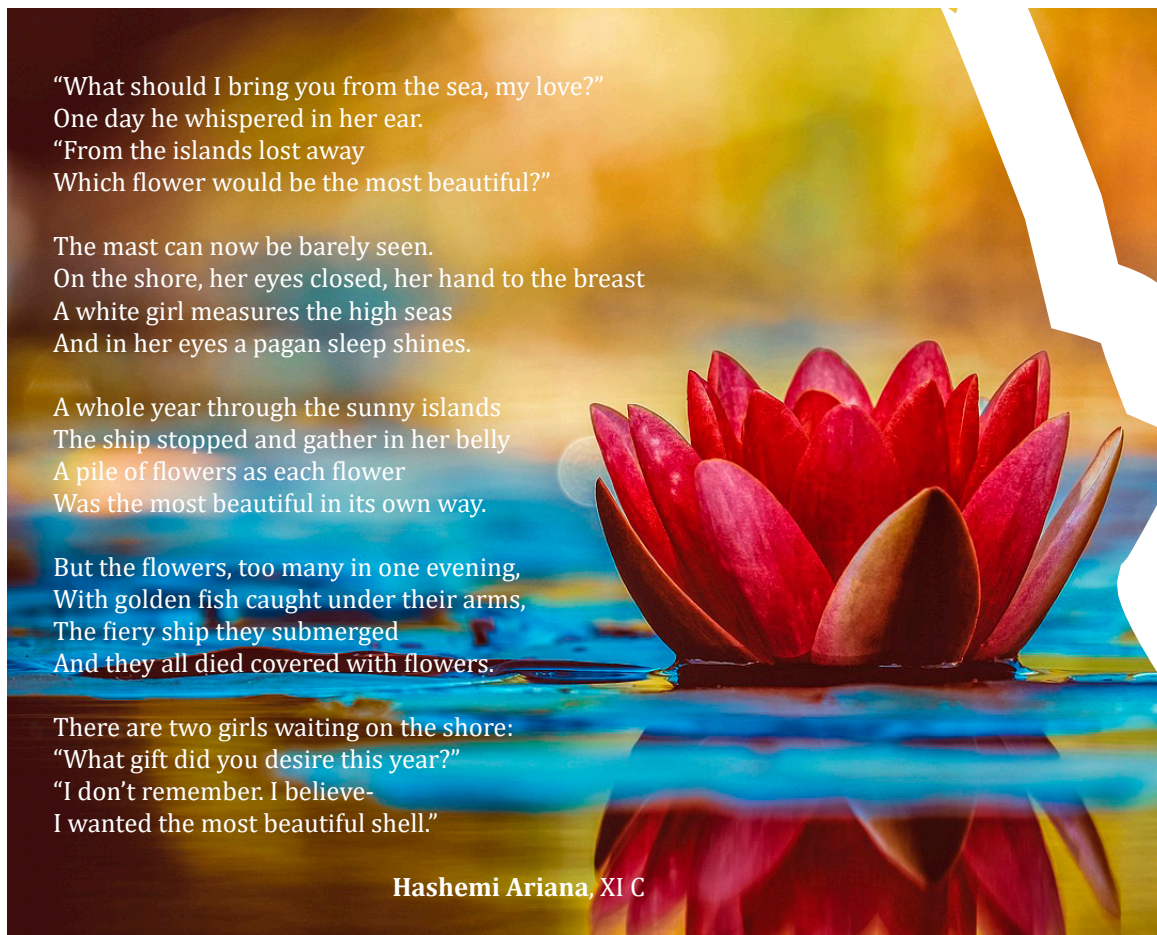
The mast can now be barely seen.
On the shore, her eyes closed, her hand to the breast
A white girl measures the high seas
And in her eyes a pagan sleep shines.

A whole year through the sunny islands
The ship stopped and gather in her belly
A pile of flowers as each flower
Was the most beautiful in its own way.

But the flowers, too many in one evening,
With golden fish caught under their arms,
The fiery ship they submerged
And they all died covered with flowers.

There are two girls waiting on the shore:
"What gift did you desire this year?"
"I don't remember. I believe-
I wanted the most beautiful shell."

Hashemi Ariana, XI C

pagina de 10

Așa de mândri suntem de performanțele noastre! Ultimul an a fost prolific, pentru că pasiunea și efortul nostru s-au concretizat în rezultate de excepție, obținute la competiții județene, naționale și internaționale. Fiindcă nu ne-am propus să umplem zeci de pagini cu ele, ne vedem nevoiți să amintim doar de câteva, care au situat colegii noștri pe primul loc!

- * **Premiul I, Dinu Feodora Maria**, clasa a IX-a C, Concursul internațional Belgique Romane
- * **Premiul I, Istrate Andreea Maria**, clasa a XI-a D, Concurs național «Chants, sons sur scène» etapa regională
- * **Premiul I, Predescu Diana**, clasa a X-a C, Concursul Național “România, țara mea”
- * **Premiul I, Trupa de majorete VoX**, Concursul Național “Cupa Toamnei”
- * **Premiul I, Găman Alex**, clasa a X-a B, Concurs regional de creație “Adolescența în oglinzi paralele”- secțiunea Discursuri oratorice
- * **Premiul I, Daia Cristina**, clasa a IX-a C, Poezie cu formă fixă- concurs regional cu participare internațională
- * **Premiul I, Păun Ștefan**, clasa a IX-a C, Poezie cu formă fixă- concurs regional cu participare internațională
- * **Premiul I, Constantin Colu Alexandra Nur Bahar**, clasa a IX-a C, Poezie cu formă fixă- concurs regional cu participare internațională
- * **Premiul I, Sandu Elvira**, clasa a IX-a C, Poezie cu formă fixă- concurs regional cu participare internațională
- * **Premiul I, echipaj Voltaire: Oprescu Gabriela, Constantin Colu Alexandra Nur Bahar, Trică Sebastian, Zanfir Bogdan**, clasa a IX-a C, concurs interjudețean bilingv FRANGLAIS
- * **Premiul I, Panduru Gianina** clasa a IX-a D, Concurs interjudețean de pictură și desen "Icoana- fereastră spre cer"
- * **Premiul I, Istrate Andreea Maria**, clasa a XI-a D, Concurs interjudețean «Vis de copil»
- * **Premiul I, Istrate Andreea Maria**, clasa a XI-a D, Concurs interjudețean «La izvor de cântec oltenesc»
- * **Premiul I, Predescu Diana**, clasa a X-a C, Olimpiada națională de limba franceză, etapa județeană
- * **Premiul I, Dinculeană Emilia**, clasa a X-a B, Olimpiada națională de limba spaniolă, etapa județeană
- * **Premiul I, Pau Patrizia**, clasa a IX-a D, Olimpiada națională de limba italiană, etapa județeană
- * **Premiul I, Mișu Bianca**, clasa a XI-a B, Concursul național “Speak Out”, etapa județeană
- * **Premiul I, Mircea Marina Daniela, Predescu Diana** clasa a X-a C, Concursul național «Ce știm despre Marea Unirea a Românilor?», etapa județeană
- * **Premiul I, Grecu Adela**, clasa a XI-a B, Concursul Județean “Fete de la Francophonie”, secțiunea Eseu
- * **Premiul I, Pascu Andra**, Clasa a X-a B, Concursul județean „Dragobete, sărbătoarea iubirii la români”
- * **Premiul I, Pascu Andra**, Clasa a X-a B, Concursul județean „My universe”
- * **Premiul I, Botea Daiana**, clasa a X-a D, Concursul județean “Fête de la lecture”
- * **Premiul I, Mișu Bianca, Tonita Maria**, clasa a XI-a B, Concursul județean, newWORLD

IMPORTANȚA DISCIPLINELOR OPȚIONALE ÎN PROCESUL INSTRUCTIV-EDUCATIV

Prof. BURTEA LAVINIA-DANIELA

Disciplinele opționale reprezintă o formă de materializare a curriculumului la decizia școlii numită curriculum elaborat în școală. Ele au apărut din necesitatea și din dorința adaptării programelor școlare la particularitățile comunității locale, preocupări în această direcție existând încă din perioada interbelică. Introducerea curriculumului elaborat în școală constituie o provocare semnificativă pentru managementul școlar, un demers serios, abordarea curriculumului, a întregului proces de predare-învățare și evaluare într-o modalitate diferită.

Ce este opționalul? Opționalul reprezintă o varietate de curriculum la decizia școlii ce constă într-o disciplină școlară nouă, care presupune elaborarea în școală unei programe noi, nu obiective și conținuturi noi, diferite de cele existente în programele de trunchi comun. Opționalele sunt discipline, cursuri pe care școala le propune spre studiu elevilor în urma identificării intereselor elevilor și necesităților comunității, cu aprobarea inspectoratelor școlare. Ministerul de resort propune o serie de discipline opționale pe care școlile le pot alege și implementa în procesul instructiv-educativ, dar cadrele didactice au libertatea de a propune astfel de discipline cu condiția respectării metodologiei în vigoare și aprobarea lor. Există o serie de opționale sugerate de ministerul de resort, dar cadrele didactice pot propune astfel de discipline cu condiția respectării metodologiei în vigoare. În cazul opționalelor propuse de cadre didactice, nu există programă școlară elaborată de forumul superior, aceștia elaborându-și ei înșiși programele cu tot ceea ce presupun ele. Proiectarea curriculumului elaborat de școală trebuie să țină seama de anumiți factori: resursele umane și materiale din școală, interesele elevilor, situațiile specifice, necesitățile comunității locale etc. Opționalele se pot proiecta într-un cadru monodisciplinar, la nivelul ariei curriculare sau la nivelul mai multor ani. Orele de clasă se realizează pe clase sau grupe, de către un cadru didactic sau de o echipă de cadre didactice în cazul opționalelor transdisciplinare sau transcureculare.

Se disting mai multe tipuri de opțional. *Primul* și cel mai des întâlnit este opționalul la nivelul disciplinei care constă în activități distincte de cele propuse prin curriculum național. Opționalul la nivelul disciplinei se elaborează în școală, de către un cadru didactic. Trebuie menționat faptul că deși este derivat dintr-o anumită disciplină din trunchiul comun, acest opțional presupune formularea unor obiective care nu sunt menționate în programa disciplinei. Constituie un avantaj faptul că se pot propune opționale la nivelul tuturor disciplinelor școlare. **Un alt tip de opțional** îl constituie opționalul la nivelul ariei curriculare, acesta presupunând alegerea unei teme care implică cel puțin două discipline dintr-o arie curriculară. Acest tip de opțional se realizează între disciplinele din aceeași arie curriculară. Ca și în cazul opționalului la nivelul disciplinei, și pentru opționalul la nivelul ariei curriculare trebuie elaborată o programă cu teme și conținuturi, obligatoriu avizate în școală și aprobate de inspectorul de specialitate. Spre deosebire de opționalul la nivelul disciplinei, acest tip de opțional se poate realiza și implementa de o echipă de profesori de specialități diferite, ceea ce ar aduce un plus disciplinei noi, încitând interesul elevilor într-un grad ridicat. Într-adevăr, este mai greu de realizat un astfel de opțional, el presupunând permanenta colaborare și susținere reciprocă a profesorilor, adaptare a stilului de predare al fiecăruia. Cursul poate fi predat numai după o elaborare atentă a conținuturilor de învățat și stabilirea în detaliu a ceea ce va avea fiecare de făcut. Opționalul la nivelul mai multor arii curriculare poate fi realizat la nivelul disciplinelor din cel puțin două arii curriculare. Caracterul transdisciplinar sau interdisciplinar al acestui tip de opțional constă în faptul că în programa cursului sunt prevăzute cunoștințe din mai multe discipline, fiecare aparținând altei arii curriculare. În opinia mea, acest tip de opțional este superior celorlalte în primul rând prin varietatea informațiilor studiate, acest lucru având rolul de a capta interesul elevilor și a determina participarea lor activă în procesul de învățare. Realizarea unui astfel de opțional presupune o documentare temeinică și o pregătire profesională deosebită.

Din punctul de vedere al metodologiei, al realizării efective, opționalul la nivelul mai multor arii curriculare are cel mai mare potențial. Este evident că este mult mai greu de elaborat, dar mai ales de pus în practică un astfel de curs, dar este cert că valențele sale formative sunt superioare. Și aici poate fi vorba de o echipă de profesori de specialități diferite. Pentru școală, ca instituție de cultură, opționalele reprezintă posibilitatea conturării identității proprii în raport cu alte școli. În plus, prin oferta pe care o face, școala contribuie la punerea în aplicare a reformei curriculare însăși. Echipa managerială a școlii își poate selecta colectivul de cadre didactice în funcție de oferta și personalitatea școlii. Pentru cadrele didactice, disciplinele opționale sunt reale provocări și prin care își pot dovedi pregătirea profesională, căci a propune un opțional și a-l implementa cu succes reprezintă o piatră de încercare. În plus, cadrele didactice își pot alege școala în conformitate cu obiectivele de carieră pe care și le-au fixat.

Pentru elevi, opționalele reprezintă posibilitatea ca ei să aleagă (în parte) disciplinele ce le vor studia în funcție de interesele și aptitudinile lor sau de domeniul în care doresc să-și dezvolte deprinderi și capacități și doresc să-și contureze propriul sistem de atitudini și valori, caz în care ei vor fi motivați să învețe, să participe activ la propria lor formare. Un criteriu în alegerea școlii pe care o vor urma copiii lor poate fi pentru părinți și oferta curriculară pe care o prezintă școala. Opționalele pot fi puncte tari în oferta curriculară a școlii, atuuiri în alegerea de către părinți. După cum se prezintă situația, după avantajele prezentate mai sus, s-ar putea concluziona că disciplinele opționale ar fi, probabil, chiar rezolvarea problemelor învățământului. Valoarea formativă a disciplinelor opționale mai ales aceea de a-l transforma pe elev din obiect în subiect al propriei formări prin participarea sa activă la procesul de învățare, în condițiile în care în elaborarea lui s-a ținut seama de interesele și aptitudinile lor. Gândind opționalele în concordanță cu nevoile elevului, profesorul este permanent în contact cu aceștia, relația elev-profesor devenind foarte solidă. Profesorul își adaptează demersul didactic în concordanță cu feedback-ul primit din partea elevilor. În plus, profesorul se va informa continuu pentru a găsi conținuturile optime și metode pentru a-și atinge obiectivele propuse.

Bibliografie:

BENNET, B. - „Curriculum la decizia școlii: ghid pentru profesorii de liceu”, Editura Atelier Didactic, București, 2007;
CUCOȘ, C. - „Pedagogie”, Editura Polirom, Iași, 2000;
BOCOȘ, M. - „Teoria și metodologia curriculumului”, Suport de curs pentru anul I, specializările "Pedagogie" și "Pedagogia învățământului primar și preșcolar;

LEGĂTURA *dintre* FAMILIE și ȘCOALĂ în VEDEREA ASIGURĂRII SUCCESULUI ȘCOLAR

Prof. IAGĂRU FLORENTINA

Legătura dintre familie și școală are un rol important în educația și educabilitatea copilului.

Influențele educative exercitate asupra copilului sunt de tip formal, nonformal și informal.

Educația formală (școlară) se desfășoară în mod organizat și planificat, având la dispoziție planurile de învățământ, programele și manualele școlare necesare realizării obiectivelor educaționale.

Educația nonformal sau extrașcolară este o acțiune organizată, în afara școlii, fie în mediul socio – profesional sub formă de perfecționare și formare profesională, fie în mediul socio – cultural prin teatre, muzee, biblioteci publice, manifestări culturale – artistice, excursii, cluburi sportive, concursuri discotecii publice și cu ajutorul mass-media (cinematografe, televiziune, radio, presă).

Educația informală (spontană) acționează organizat în cadrul mediului socio – cultural sub influențele exercitate de familie, civilizație urbană sau rurală, grupuri sociale, activității culturale, experiențe de viață trăite.

Copilul devine om social numai prin educație, cu ajutorul căreia își însușește limbajul social, cultura generală și comportamentul moral – cetățenesc, își formează concepția despre lume, își dezvoltă potențialul creator și se pregătește pentru integrarea socio- profesională. Aceste lucruri sunt importante de știut pentru toți factorii educaționali (părinți, cadre didactice, organizații de tineret sau instituții de cultură) să cunoască temeinic personalitatea copilului, gradul sau de educabilitate și pe această bază să structureze întregul proiect de tehnologie a educației.

Reforma învățământului redefinește raporturile familiei cu școala - unitatea de învățământ, privită tot mai mult ca un serviciu public. Aceasta impune:

- obligația școlii de a desfășura o activitate transparentă, de a fi evaluată pentru a permite familiei să opteze pentru una sau alta dintre școli;
- creșterea importanței contactului familiei cu școala pentru reușita copiilor.

Implicarea familiei în activitatea școlară a copiilor se desfășoară pe două coordonate:

1. relația părinte - copil care constă în controlul frecvenței, al rezultatelor școlare, al temelor, ajutor în îndeplinirea sarcinilor, suport moral și material;

2. relația familie - școala constă în alegerea filierei și unității școlare, contacte directe cu reprezentanții instituției școlare, în special cu dirigințele, sub forma:

a) reuniunii de informare a părinților cu privire la documentele ce vizează reforma curriculară (Planul cadru pentru învățământul obligatoriu, Programele școlare, Ghidurile de evaluare).

b) consultarea părinților la stabilirea Curriculumului la decizia școlii (extindere / aprofundări și discipline opționale), alcătuirea schemelor orare ale clasei și a programului școlar al elevilor;

c) activarea asociativă a părinților, prin intermediul comitetului de părinți pentru sprijinirea școlii în activitatea de cuprindere la cursuri a tuturor copiilor de îmbunătățire a frecvenței acestora, în organizarea și desfășurarea activităților extracurriculare;

d) lecții deschise pentru părinți, vizite, excursii, activități sportive, serbări aniversare;

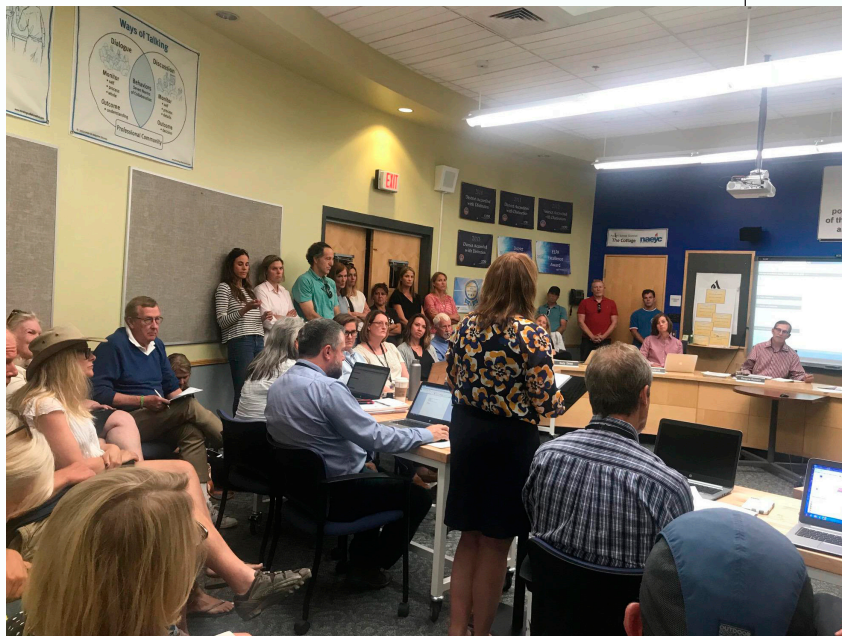
e) întâlniri interindividuale, consultații pedagogice;

f) corespondența cu părinții;

g) lectorate cu părinții;

h) activității cu comitetul de părinți;

i) reuniuni comune cu elevii și părinții.

Formele importante de colaborare între părinți și școală sunt:

1. Comitetul de părinți pe școală și comitetul de părinți pe clasă;
2. Adunările cu părinții;
3. Vizitele la domiciliu;
4. Convorbirea individuală;
5. Corespondența cu părinții copiilor.

Atribuțiile comitetelor de părinți în cadrul școlii sunt:

- să asigure unitatea de influențe educative;
- să sprijine informarea și pregătirea unor probleme ale clasei (vizitarea unor elevi cu frecvența slabă, sponsorizării, sprijinirea activității de consiliere și orientare socio – profesională sau de integrare socială a absolvenților, organizarea activităților extracurriculare, atragerea unor persoane fizice sau juridice care prin contribuții financiare sau materiale susțin programe de modernizare a bazei materiale din școală).

Adunările cu părinți asigură schimbul de experiență, confruntarea opiniilor și căutarea unor soluții pentru activitățile educative. Vizează analiza activității instructiv – educative a evoluției fiecărui copil în parte și instruirea părinților pe teme ca:

„Particularitățile dezvoltării personalității copilului pe toate planurile la o anumită vârstă”;

„Probleme specifice unei vârste (adolescența în special);

„Particularitățile epocii de tranziție și influențele educative asupra tinerei generații”;

„Valențe și limite ale influenței educative exercitate de mass-media”;

„Pregătirea în familie a tinerilor pentru viața de familie”;

„Temperamentul și rolul sau în activitatea educativă”;

„Caracterul și formarea lui în familie”;

„Influența familiei în orientarea carierei”.

Vizitele la domiciliu permit cunoașterea condițiilor de muncă și de viață ale elevului, modul de organizare și petrecere a timpului liber și de odihnă, unele date importante din viața copilului, capacitatea și concepția părinților despre educație și ce fel de influență educativă se exercită asupra copilului.

Convorbirea individuală se stabilește între părinți și acarecter limitat (situația la învățătură, atitudinea față de colegi, școală sau profesori). Acest tip de convorbire trebuie să aibă caracterul unei analize a situației, a unei consultări asupra cauzelor și asupra măsurilor ce vor fi luate.

BIBLIOGRAFIE:

- DANIELA CALUGARU SI COLAB. (2004): “Ghid metodologic – Dirigenția și consilierea”, Editura “Gh. Alexandru”, Craiova.
 NICOLA I. (1994): “Pedagogie școlară”, EDP, București.
 SCHIOPU U., VERZA E. (1981): “Psihologia vârstelor”, EDP, București.

Este bine ca părinții să știe că în cazul apariției unei crize în familie, pot apela la diriginte, învățător sau educator, pentru a primi un sprijin calificat. În acest caz, cadrul didactic trebuie nu doar să exprime păreri și să facă sugestii, ci să convingă, cu argumente, să folosească un ton adecvat care să mențină o atmosferă de calm și siguranță.

În cazuri deosebite, dirigenții va coopera cu consilierul școlar pentru a preveni dezvoltarea crizei.

Un impact pozitiv asupra părinților se poate obține și prin:

- „Buletinul informativ al școlii” pentru informarea generală a acestora;

- organizarea de către dirigenți / învățători, a unor activități speciale pentru părinți ca: Seara părinților, Clubul părinților, care să faciliteze o cunoaștere și o apropiere între părinții clasei și în final o armonizare a cerințelor și influențelor educative;

- colaborarea cu consiliul reprezentativ al părinților.

În concluzie, ereditatea oferă sau nu potențialul de dezvoltare psiho – fiziologică, mediul oferă sau nu anumite condiții, iar educația dirijează prin procesul învățării formarea armonioasă și integrală a personalității, fiind factorul determinant al acesteia.

Scopul educației este *„de a înalta pe culmi mai nobile de viață omul, comunitatea etnică și umanitatea, prin cultivarea valorilor spiritului.”* (Gentile G. – The Reform of Education)

De la geometrie la poezie

POEZIE ȘI GEOMETRIE ... SAU INVERS

Prof. MIREA MIHAELA MIOARA

Oricât ar părea de contradictorii acești doi termeni la prima vedere, există undeva, în domeniul înalt al geometriei, un loc luminos unde se întâlnește cu poezia.

ION BARBU

Putem cădea în ridicol dacă impunem unor copii sau a familiilor lor învățarea unui anumit lucru sau noțiune. Nu putem ignora ridicolul ca statul să fie acuzat că vrea să impună anumite studii. Ar trebui să ținem cont că nimeni nu trebuie să aleagă, iar în acel mod alegerea e deja făcută. Napoleon a exprimat în două cuvinte ceea ce e necesar să știe oricine cât mai bine posibil: geometria și latina. Oare ce înseamnă acest lucru? Am putea să ținem cont că prin latină înțelegem studiul operelor de seamă și, mai ales, studiul poezii.

CE REPREZINTĂ GEOMETRIA?

Iată o întrebare care a creat dispute între oamenii de știință. Uneori am impresia că este o limbă străină? Dar ce tip de limbă străină o încadrăm? Cea pe care nu o înțelege nimeni, sau acea limbă, esperanto, universală, creată să fie înțeleasă de toată lumea? În prima oră de geometrie, copiii învață că cea mai elementară figură geometrică este punctul. Descoperă apoi dreapta, cercul, triunghiul, pătratul, rombul, pentagonal, hexagonul și câte altele ... Sunt suficiente oare informațiile primite la ora de mate? Încerc, pentru mine, pentru elevi, să dau un răspuns și descopăr că ... **Geometria este artă și spiritualitate! Geometria este cheia naturii.** Cine nu-i geometru, nu va percepe niciodată bine această lume unde trăiește și de care depinde. Mai degrabă va visa după impulsul momentului, înșelându-se el însuși cu privire la forța ce îi e potrivnică, apreciind prost, chibzuind prost, în chip dăunător și nefericit. Nu înțeleg însă că trebuie să fie studiate toate științele naturii; nu, ci să fie orânduit spiritul ținându-se seama de obiect, după necesitatea clar percepută. Nu trebuie mai mult, dar nici mai puțin nu trebuie.

Acela care nu știe nimic despre necesitatea geometrică, va fi lipsit chiar de ideea necesității exterioare. Toată științele cum ar fi fizica, chimia, biologia dar și toate științele sociale împreună nu i-o vor oferi. Farmecul geometriei e că are „caturi” de probe și în toate o anume netezime și vigoare. Sfera și prisma așadar să ne dea lecții despre lucruri. Cui se adresează? Fiecărui dintre noi. E o glumă bună să hotărâști că un copil nu va ști geometrie, deoarece îi va fi anevoios s-o înțeleagă; dimpotrivă, e un semn că trebuie s-o deprindă cu multă răbdare. Thales nu cunoștea toată geometria noastră; dar ce a cunoscut, a cunoscut bine, dovadă ce ne-a lăsat. Astfel, cea mai neînsemnată înțelegere a necesității va fi o lumină pentru o viață întreagă. Deci nu numărați orele, nu cântăriți aptitudinile, ci doar spuneți: „**Trebuie!**”

Pe de altă parte, poezia este cheia orânduirii omenești și, după cum am spus adeseori, oglinda sufletului. Dar nu poezia aceea banală, fadă, căreia i se caută rime anume pentru copii; dimpotrivă, cea mai aleasă poezie, cea mai venerată. În această privință se găsesc destui care spun că n-o va înțelege de fel copilul. Este logic ca la început n-o va înțelege. Dar forța poeziei constă în aceea că, la fiecare lectură, la prima vedere, înainte de a ne instrui, prin sunete și ritm- nu creează o anumită stare sufletească, după un model uman universal. Ceea ce-i bine și pentru copil, mai ales pentru copil. Cum va deprinde să vorbească, dacă nu disciplinându-și natura animală după acest ciripit omenesc pe care îl aude? Învățați-l așadar să recite cu foarte multă luare aminte frumosul ciripit. Astfel, orânduindu-și mai întâi pasiunile, va fi în stare să înțeleagă toate pasiunile, înălțându-se apoi de îndată la nivelul simțământului, punct de observație de unde descoperim întregul peisaj uman.

Geometrie și poezie: e de ajuns. Una o cumpănește pe cealaltă. Dar trebuie amândouă. Homer și Thales îl vor conduce de mână. Efortul este unul de recuperare a omului integral. Dacă privim în Antichitate, spre exemplu, la greci, teoria matematică a armoniei făcea parte dintr-o teorie generală despre armonia cosmosului, iar poemele ce țineau de ritualul misterelor antice constituiau doar pentru neofii simple viziuni lirice, drame omenești, în vreme ce pentru inițiați ele erau veritabile "revelații", drame divine.

Trebuie avut în vedere că ambele sunt roade ale creației libere, în care, totuși, ideea de ordine e fundamentală. Pot presupune sau pot impune un anumit stil, în care concizia e caracteristica principală, un spirit constructiv, creator, nu simplu interpretativ sau descriptiv, în viziunea căruia atât matematica, cât și poezia iau în considerație, în locul unei singure lumi, cea prezentă, toate lumile posibile. Totodată, și matematicile, poezia și arta mobilizează resurse interioare nu foarte diferite. Rațiunea și sensibilitatea nu se exclud, ci se potențează reciproc. Creatorul total unește în el spiritul de geometrie și pe cel de finețe, așa cum s-a întâmplat uneori în Renaștere, așa cum au dorit romanticii germani.

Ce au comun? De ce acestea legătură? Trebuie avut în vedere că este comun celor două domenii un orizont al misterului, situat de altfel la limitele oricărui domeniu al spiritului, realitate pe care Blaga a articulat-o atât de convingător.

Privind dincolo de efortul conștient de contopire a celor două domenii, spirite aparținând unuia dintre ele au avut intuiții profunde putem anticipa involuntar evoluții ulterioare ale celuilalt domeniu. Punctele comune nu doar poeziei și matematicii, ci oricărui domeniu al spiritului, se referă și la modul de transformare și rafinare a conceptelor în timp, la reformularea lor în alți termeni, ca și la mecanismele de operare ale gândirii analogice. Epoca actuală a confirmat și a amplificat această viziune. Un exemplu îl constituie importanța și amploarea pe care a dobândit-o teoria haosului în ansamblul cercetărilor științifice, paralel cu importanța acordată activității onirice și proceselor subconștiente, atât ca premise ale activității creatoare, cât și ca teme de meditație artistică.

Poezia și matematica se pot întâlni așadar, pot dezvolta corespondențe, ambele presupunând însă un nivel spiritual deosebit de elevat. De aceea e și foarte greu ca o aceeași persoană să meargă pe ambele "căi".

Fiind, în primul rând, activități ale spiritului, poezia și matematica oglindesc schimbările pe care le suferă "spiritul veacului". Un exemplu în acest sens îl constituie schimbarea de paradigmă culturală din secolul nostru; din cercetare (atât în știință, cât și în literatură) aproape că a dispărut ideea de carte monumentală, de tratat, predominând articolul, eseu, studiul. Uneori matematicienii își consacră întreaga viață conceperii sau demonstrării unei singure teoreme celebre (precum cea a lui Fermat). Știința începutului de secol XX, care accepta paradoxul și includea în vocabularul ei cuvinte ca "incert", "probabil", "contradictoriu", l-a determinat și pe Lucian Blaga să sesizeze, în eseu Știință și creație, corespondențe între "stilul" teoriilor științifice contemporane lui și cel al artei moderne.

Bibliografie:

DAN BARBILIAN, Date biografice-Notă asupra lucrărilor științifice, „Bucovina”, I.E.Torouțiu, [București], 1940.
ZOE DUMITRESCU-BUȘULENGA, „Renașterea/Umanismul și dialogul artelor” Editura Albatros,1971 (pag.97,98)
TUDOR VIANU, "Ion Barbu", Editura Cultura Națională, București,1935.

L'IMAGINATION ET LE REVE DANS L'ŒUVRE D'ERIC - EMMANUEL SCHMITT

PROF. MARIETA PAVEL

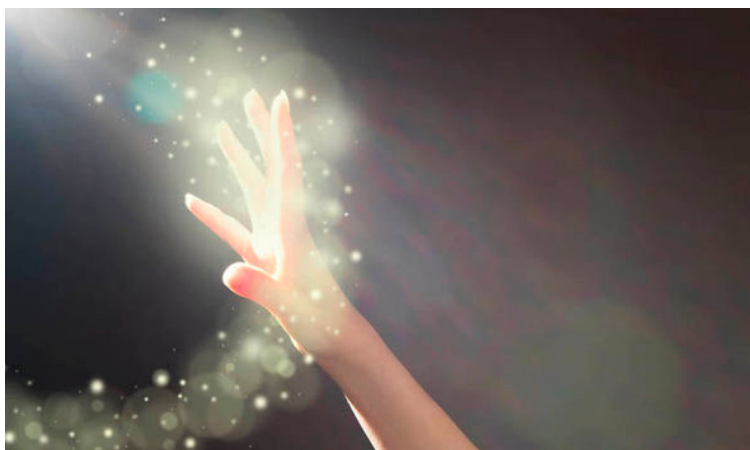

En parcourant l'œuvre de Schmitt, on en vient à rencontrer assez souvent d'étranges événements. On peut observer une oscillation entre réalité et imagination. Ce sont les deux pôles entre lesquels nous nous balançons.

«Avec « *La rêveuse d'Ostende* », recueil de cinq nouvelles, l'auteur s'interroge sur le pouvoir du rêve et de l'imagination sur nos existences et montre à quel point nos vies sont influencées par nos désirs, nos fantasmes, nos hantises ou nos rêves secrets...»¹

Le personnage principal de la nouvelle, Emma Van A, est une femme mystérieuse qui se trouve toujours dans la même place: devant la fenêtre. « Je retrouvai sans surprise Emma Van A à son poste, devant la fenêtre » (*La Rêveuse d'Ostende*, p.10). La fenêtre fait la lien entre le monde extérieur d'Emma et le monde intérieur où elle est restée immobile. Elle ne peut pas évader de l'intérieur que par le rêve et l'imagination. Le monde extérieur est pour elle quelque chose du domaine passé mais avec laquelle elle se nourrit. D'une richesse intérieure dynamique, qui n'a rien à voir avec l'extérieur, les personnages de Schmitt sont souvent piégés dans une existence terne, suscitant la pitié. Ils sont sauvés ou perdus par l'imagination, qui se révèle avoir une force beaucoup plus grande que la simple errance à travers les souvenirs. Personnages marginaux, inadaptés, qui sortent du schéma habituel, les héros de Eric-Emmanuel Schmitt parviennent à vivre dans un univers imaginaire beaucoup plus riche que ce que la réalité environnante offre. Mais, cette imagination n'est pas souvent bénéfique: bien que le conseil de Schmitt semble être celui à dépasser nos limites et d'observer la richesse du monde autour de nous, si nous savons comment regarder la beauté, il y a un avertissement que l'auteur ajoute: trop d'imagination peut provoquer une distorsion de la vérité, avec des conséquences désastreuses.« Débordée par une riche vie intérieure, Emma Van A. se partageait entre les pages d'un roman ouvert sur ses genoux et les afflux de songes qui l'envahissaient dès qu'elle relevait la tête vers la baie » (*La rêveuse d'Ostende*, p.10)

¹<http://www.babelio.com/livres/Schmitt-La-reveuse-dOstende/28311/critiques> (la dernière consultation 13 janvier 2016)

Le temps est un autre thème qu'on peut observer dans la nouvelle de Schmitt. Dans cet œuvre le temps atteint seulement les hommes, la nature reste vierge... En ce qui concerne la plage, la mer, nous n'observons pas les traces du passé. Mais quant' à les hommes et les bâtiments nous pouvons observer la force du temps. Cette idée est suggérée dans le livre par une phrase qui impressionne le lecteur:

« Autour de moi, peu de monde. Des vieillards. Est-ce pour ce motif que les anciens apprécient tant la côte ? Parce qu'à la baignade, on n'a pas d'âge ? Parce qu'on regagne l'humilité, les plaisirs simples de l'enfance ? Parce que, si les bâtiments et les commerces enregistrent le passage du temps, le sable et les vagues, eux, demeurent vierges, éternels, innocents ? La plage reste un jardin secret sur lequel le temps n'a pas prise... » (La rêveuse d'Ostende, p.11)

Quant à l'Emma, l'auteur ne sait pas distinguer le réel d'imagination. Il ne sait pas si les souvenirs d'Emma sont vraies ou imaginés:

« Rien sous ce toit ne racontait son passé, tout appartenait aux générations antérieures, livres, meubles, tableaux. J'avais l'impression qu'elle était venue ici, telle une pie, avec un trésor volé, et l'avait entreposé, se contentant de rafraîchir les tissus des rideaux et des murs. Une fois à l'étage, je posai la question à sa nièce : - Gerda, votre tante m'a confié qu'elle consacrait ses journées à se rappeler le passé. À votre avis, elle se remémore quoi? » (La rêveuse d'Ostende, p.12)

Le passé est la nourriture de l'âme d'Emma. Ses yeux ne voit que des images du passé... un passé dans lequel, dit-elle, elle a vécu un amour presque impossible, avec un homme de sang-Prince. Soit cette femme fragile capable de gestes gras, d'étreintes sensuelles ou son imagination se nourrit de milliers de volumes de la bibliothèque de la maison Circé? C'est la grande question qui se frémît dans les pensées des lecteurs.

Dans l'œuvre de Schmitt, l'amour est une autre étape que l'écrivain nous présente. Elle atteint des pôles mystérieux comme l'imagination et le rêve. Emma porte en elle un désir inassouvi et une part de rêve et d'amour qui va se révéler au contact des autres: un amour interdit, secret et fantasmé.

Bibliographie:

SCHMITT, Eric Emmanuel. La rêveuse d'Ostende, La Nouvelle Bibliothèque Électronique, 2007; <http://www.babelio.com/livres/Schmitt-La-reveuse-dOstende/28311/critiques?pageN=2>; http://www.senscritique.com/livre/La_reveuse_d_Ostende/critique/14592037; <http://buburuzabia.blogspot.ro/2015/06/visatoarea-din-ostende-eric-emmanuel.html>; <http://librarie.carturesti.ro/visatoarea-din-ostende-370404>

La protagoniste imagine son histoire d'amour si sauvage et entière, elle apprécie les balades au bord de l'eau qu'on sent presque les embruns sur notre peau et le goût salé de la mer. Elle jongle avec le réel et l'illusion. Mais, Emma est amoureuse, rêveuse ou folle? À travers la nouvelle, l'auteur démontre jusqu'où peut nous entraîner notre imagination. L'imagination a une telle force, que notre subconscient prend le pas, à tel point que nous risquons de perdre la limite entre le réel et l'imaginaire. C'est aussi le cas d'Emma...la femme amoureuse qui rêve comme une folle:

« Un matin, il y a plus de cinquante ans, je me suis réveillée avec la conviction qu'il allait m'arriver quelque chose d'important. Était-ce une prémonition ou un souvenir ? Recevais-je un message de l'avenir ou suivais-je un rêve que j'avais en partie oublié ? En tout cas, un murmure du destin avait profité de mon sommeil pour déposer cette certitude en moi : un événement allait se produire. » (La rêveuse d'Ostende, p.22)

L'amour et la mort sont intimement liés, en outre, la question de Schmitt laissée suspendu, est de savoir si en notre appel vient la mort ou l'amour. Certains personnages sont attendus par la mort, les autres par l'amour, bien que leur mort vient tout d'un trop plein d'amour. Le signe de l'amour apparaît même à la mort d'Emma: « Et il me tendit un gant blanc, le jumeau de celui qu'Emma, sur son lit de mort, tenait contre son cœur » (La rêveuse d'Ostende, p.63). Ce peut être considéré comme un signe de la vérité parce que maintenant nous découvrons que la femme a dit toujours des choses vraies. Mais, elle a aussi eu une imagination débordante qui avait mis en difficulté le lecteur.

En conclusion, le monde prend sens grâce à la force de l'imagination. Tout au long de l'ouvrage, le lecteur a essayé de distinguer la vérité évanescence d'une vie. Avec une main ferme, l'auteur a décrit le destin de chacun à la frontière entre l'apparence et l'essence, entre la réalité et le rêve. Au-delà de la veine imaginative éloquente, nous observons un grand nombre de doutes, les peurs et les insécurités qui nous hantent, si qu'à un certain niveau, il y a une lecture d'identification, cette envie de vivre nos vies si intensément possible, mais sans laisser que l'imagination devenir morbide.

ESENȚA VIETII

Acum rațiunea vieții noastre e alta, să ne desăvârșim, să explorăm, să fim liberi. Pe măsură ce minutele, orele și chiar anii trec, noi acumulăm experiență, pentru a ține piept vieții și pentru a nu ne lăsa conduși de tentațiile ei.

Sunt de părere că oamenii se schimbă, mentalitățile devin altele, iar comportamentele nu mai sunt deloc aceleași. Crescând, ne dăm seama că oamenii mari nu sunt mereu împliniți și că fericirea este trecătoare, măsurându-se numai în clipe, nicidecum în bani, cai-putere, carate, averi sau cosmetice, așa cum cred alții. Cu siguranță că, după o anumită vârstă, ne dorim tot mai mult să “devenim cât mai mici”, să ne facem neobservați, doar pentru a ne feri de răutatea celor din jur. Știm bine că părinții nu ne vor putea proteja de fiecare dată când vom fi în dificultate, însă suntem conștienți că ne vor oferi neîncetat sfaturi. Se vor bucura de reușitele noastre și le va “sângera” sufletul, când vor observa că suferim.

... adolescența este un continuu mister pe care tot încercăm să-l deslușim, fără să vedem că, prin asta, îi anulăm farmecul.

Vor mai dura câțiva ani până când noi, tinerii, vom realiza aceste lucruri. Deocamdată este vârsta “marilor descoperiri”! Adolescența e un drum sinuos spre cunoaștere, determinându-ne să ne depășim propria condiție și să ne lăsăm cuprinși de o undă misterioasă, pentru a nu părea atât de terni. Firea umană iubește și conștientizează mult mai profund rodul tainic al sufletului, uneori atât de neînțeles, din cauza fragedei vârste! Sunt momente în care încercăm să ne ascundem sub niște măști, doar pentru a nu fi vulnerabili.

În adolescență simțim fiorii primei iubiri, uneori prindem aripi, alteori regretăm deciziile pe care le luăm în pripă. Atribuindu-ne aceste sentimente, avem senzația că fericirea ne aparține, iar ceea ce trăim va dăinui la infinit. Nu este așa, oamenii sunt “temporari”, ei se schimbă și, de cele mai multe ori, își pierd frumusețea interioară.

În definitiv, adolescența este un continuu mister pe care tot încercăm să-l deslușim, fără să vedem că, prin asta, îi anulăm farmecul. Poate că cel mai bine ar fi să ne bucurăm de ea, așa cum vine, cu zile mai bune sau mai puțin bune, cu raze de lumină sau conuri de umbră, pentru că, oricum, vor veni ani când vom spune despre ea că a fost, cu adevărat, cea mai frumoasă etapă a vieții noastre!

Pascu Andra, X B

Viața poate fi descrisă cel mai bine ca fiind șansa unui om la veșnicie, dar e, totodată, și o risipitoare de visuri. Este posibil ca tu, cel care te străduiești cu ochii goi să-mi înțelegi gândurile, să nu mă crezi atunci când spun că îți poți trăi veșnicia într-o lună, o săptămână, o zi sau un minut. Eternitatea nu se măsoară în mii de ani...ea se cântărește în momente și se vinde în amintiri pe care nu vei obține niciodată monezi de bronz, ci doar zâmbete de aur.

Dacă tu crezi că viața înseamnă același lucru pentru fiecare dintre noi, ei bine, te înșeli amarnic! Niciodată un pilot de avion nu-ți va descrie acest cuvânt la fel ca un poet, spre exemplu. Pentru el, viața este acea aglomerare de momente în care se ridică de la sol cu pulsul dus la extrem și cu inima eliberată de agitația urbană, în timp ce un om prins în arta cuvintelor îți va arăta mereu stiloul și călimara atunci când îl vei întreba cum trăiește. Și stii de ce? Pentru că, prin intermediul acestor obiecte care au devenit una cu el, resimte și starea unui pilot, și pe cea a unui brutar, și pe cea a unui mecanic, punându-se în locul lor și reușind mai apoi să facă artă dintr-o elice, dint-o cheie franceză sau dintr-un aluat de pâine.

Cerneala omului sfâșiat de durere taie adânc în el de fiecare dată când redeschide cufărul acela prăfuit de dezamăgiri, dar, cu toate că e conștient că îl sfâșie întru-totul acest gest, continuă să sape și mai adânc, doar ca să te coase pe tine, cel care ești la fel de golit de speranță ca și el. Aș putea spune că legătura dintre neînsemnata peniță și sufletul care se dedică celorlalți, îngenunchat de neîncredere și încăruntit de inimi sumbre, este mai puternică decât cuvântul în sine.

Arta a fost creată să vindece cele mai întunecate cicatrici care zac în noi și tânjesc după soare. Gândește-te cât de mult poate iubi un om care, atunci când arde hârtia cu lacrimi, nu cere vindecare asupra lui, ci a copacului care a îndurat lama ascuțită pentru a-i ușura povara ascunsă de lumina întunericului. Când dai viață unui cuvânt ce te apasă și te seacă până în măduva oaselor, stingi una din flăcările care-ți devastează pieptul găurit de moliile conștiinței.

Ai simțit vreodată o durere atât de mare, încât să-ți dorești pur și simplu să-ți izbești inima de pereții amintirilor dureroase? Să vrei să scurgi și ultima picătură de sânge care îți fierbe coastele? Te ustură, nu? Fiecare fărâmă de aer pe care o tragi în piept parcă îți arde cerul gurii, făcând să-și piardă toate stelele. Atunci când folosești expresia "Am o piatră pe inimă", gândește-te câte stânci a trebuit să mute omul ăla care rupe din el cuvânt cu cuvânt, care își expune fiecare slăbiciune pe coală, doar ca să te facă mai puternic pe tine.

Oamenii scriu din cauză că-și doresc să nu simtă și ceilalți lama cuțitului care încă îi mai chinuie pe ei în miezul nopții. Și crede-mă, nu vrei să simți acel cuțit nici în vârful unui deget...chiar și doar dintr-atât, o se te simți înjunghiat!

Gavrila Alexandra, X D

NU contează cine sunt, de unde vin, cum mă numesc în caz că întrebările astea o să-ți apară în minte citind despre contorsiunile sufletului meu. Te asigur că NU vrei să mă cunoști. Vreau să cred că nu vorbesc niciodată despre mine atunci când scriu, ci poate că, pur și simplu, cineva mi-a hărăzit darul de a auzi voci de dincolo de văzduh, astfel că e datoria mea să pun pe hârtie ceea mi s-a transmis. Scrisul e un proces contondent, nu vreau ca oamenii să-mi vadă rănilile. De aceea o să vă spun povestea lui Costel. Ea vorbește despre puterea lui de a supraviețui într-o lume ce îi zdrobește sufletul zilnic, refuzându-i cu asprime dragostea pe care, în naivitatea lui, vrea să o ofere oricui îi arată puțină căldură. Așa că ar trebui să începem cu întrebarea "Cine este Costel?"

Ei bine, Costel e un copil prostuț care plânge zi și noapte după ce și-a îngropat cel mai frumos vis în suspine și chemări disperate, după ce și-a adormit durerile-i latente sub aripile unei fericiri

imaginare. E un copil care s-a lovit la genunchi când a încercat să meargă pentru prima oară, așa că a fugit speriat și s-a ascuns în lumea lui obscură și teribilă, apărută de o timiditate impusă, menită să țină oamenii la distanță. E un copil care încă strânge în mâinile sale micuțe o dragoste sfărâmată, sângerândă, de teama gândului că nu va mai avea parte de alta vreodată.

Dar de ce? De ce să scriu despre Costel și nu despre mine? Răspunsul e simplu. Deoarece eu sunt un om gol pe dinăuntru, ca un puț care pare un abis numai pentru că reflectă adânc departare a bolții cerești. Viața nu mai înseamnă nimic pentru mine, trăiesc doar fiindcă acest copil din interiorul meu nu vrea să moară, oricât de mult l-ar speria demonii pe care i-am creat ca să-l distrug și ca să pot fi singur, rupt cu desăvârșire de lumea în care el încearcă să se întoarcă. Și totuși de ce scriu? Pentru că de

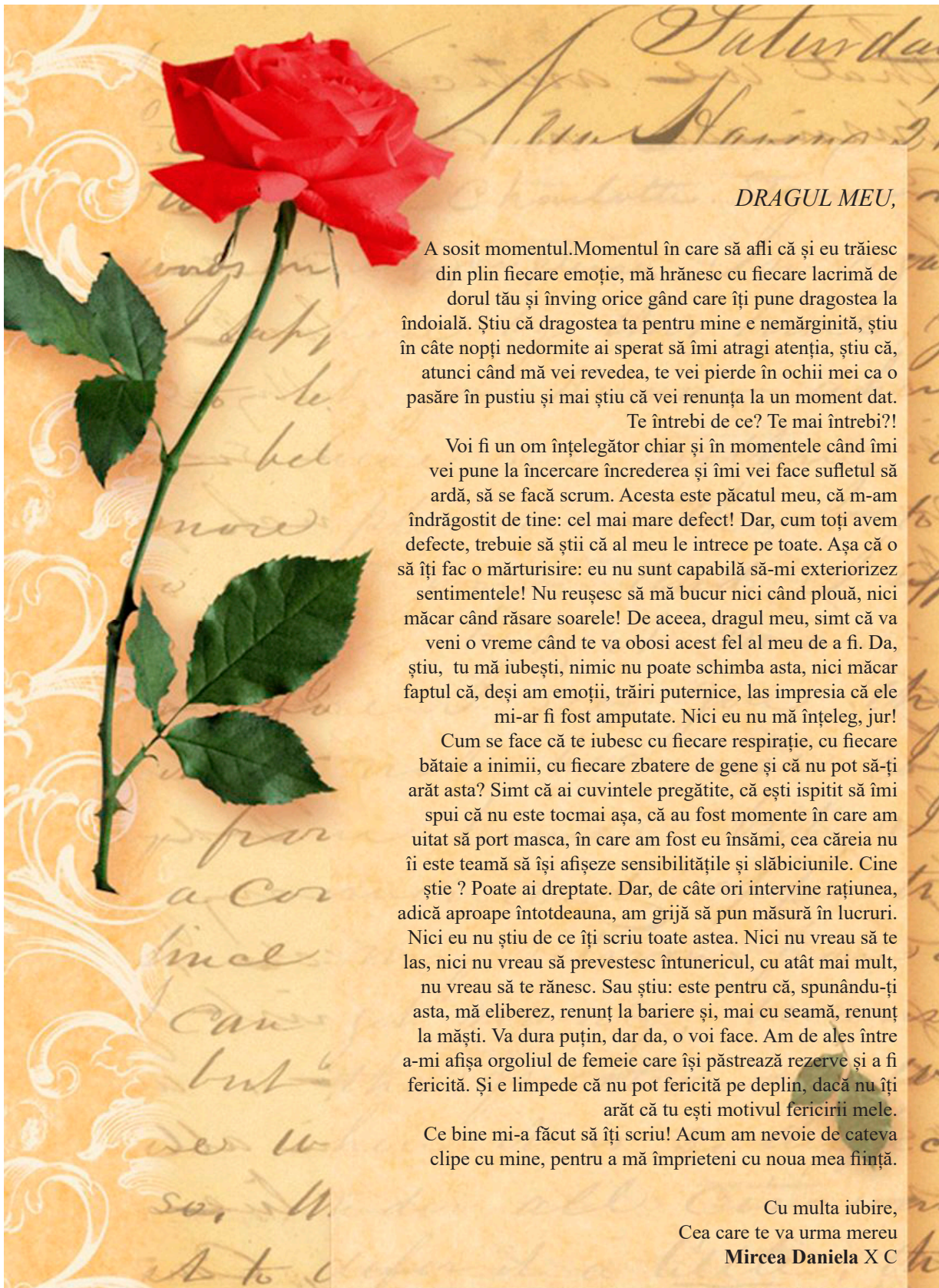
o sută de ori pe zi, de o sută de ori pe noapte, un fior îmi zguduie și creierii, și inima, și trupul, ori de câte ori cine știe ce amintire neîndeajuns izgonită îmi aduce imaginile unei fericiri pe care mi-o închipui mai mare decât ar fi fost. Aceste crunte năluciri fac să mi se veștejească sentimentele și-mi spun „*ce ar fi fost viața mea dacă...*”. Trebuie să ucid ființa asta mica care mă ține în viață, înainte să iasă afară și să-și frângă aripile fragile din nou și din nou. Însă sunt slab, nu-l pot ucide, i-am făcut prea mult rău ținându-l departe de lumină, așa că o să-i dezvălui sufletul, aici ca să ne holbăm împreună la el. Poate cineva o să-i audă țipetele, iar luptele atât de cumplite, sfâșierile sale interioare nu vor rămâne fără glorie, poate cineva îi va alunga privirile grele și lacrimile vărsate în singurătate.

Acesta e Costel și veți vedea în cele ce urmează cum, încercând să-și alunge singurătatea, și-a plăsmuit o nalucă din praful său de stele, dar fiind mult prea însetat de dragoste, nu i-a fost de ajuns, așa că a luat prima persoană care i-a ieșit în cale și a

transformat-o în muză. A crezut că toate iluziile sale s-au materializat și că are în față răspunsul la toate chemările sale disperate adresate cerului, șoptite tuturor oamenilor din viața lui. Și a iubit-o chiar dacă nu va recunoște niciodată că ea a fost "*iubirea lui dentâi și visul lui din urmă*", a iubit-o chiar dacă știa că nu va primi nimic în schimb.

Înainte ca eu să dispar din acest peisaj tragic, trebuie să mai spun că eu sunt menit întunericului, sunt un laș pentru că am renunțat la viață după prima lovitură primită, dar Costel, nu a făcut-o, din acest motiv el merită să fie salvat. Chiar dacă dragostea i-a fost refuzată, iar nefericirea sa nu și-a avut încă nici pictorul, nici poetul, el speră, el e un copil care speră că, într-o zi, cineva o să-i alunge departe toate temerile și o să-l iubească... (*va urma*)

Popescu Diana, X D

DRAGUL MEU,

A sosit momentul. Momentul în care să afli că și eu trăiesc din plin fiecare emoție, mă hrănesc cu fiecare lacrimă de dorul tău și înving orice gând care îți pune dragostea la îndoială. Știu că dragostea ta pentru mine e nemărginită, știu în câte nopți nedormite ai sperat să îmi atragi atenția, știu că, atunci când mă vei revedea, te vei pierde în ochii mei ca o pasăre în pustiu și mai știu că vei renunța la un moment dat.

Te întrebi de ce? Te mai întrebi?!

Voi fi un om înțelegător chiar și în momentele când îmi vei pune la încercare încrederea și îmi vei face sufletul să ardă, să se facă scrum. Acesta este păcatul meu, că m-am îndrăgostit de tine: cel mai mare defect! Dar, cum toți avem defecte, trebuie să știi că al meu le întrece pe toate. Așa că o să îți fac o mărturisire: eu nu sunt capabilă să-mi exteriorizez sentimentele! Nu reușesc să mă bucur nici când plouă, nici măcar când răsare soarele! De aceea, dragul meu, simt că va veni o vreme când te va obosi acest fel al meu de a fi. Da, știu, tu mă iubești, nimic nu poate schimba asta, nici măcar faptul că, deși am emoții, trăiri puternice, las impresia că ele mi-ar fi fost amputate. Nici eu nu mă înțeleg, jur!

Cum se face că te iubesc cu fiecare respirație, cu fiecare bătaie a inimii, cu fiecare zbatere de gene și că nu pot să-ți arăt asta? Simt că ai cuvintele pregătite, că ești ispitit să îmi spui că nu este tocmai așa, că au fost momente în care am uitat să port masca, în care am fost eu însămi, cea căreia nu îi este teamă să își afișeze sensibilitățile și slăbiciunile. Cine știe? Poate ai dreptate. Dar, de câte ori intervine rațiunea, adică aproape întotdeauna, am grijă să pun măsură în lucruri. Nici eu nu știu de ce îți scriu toate astea. Nici nu vreau să te las, nici nu vreau să prevestesc întunericul, cu atât mai mult, nu vreau să te rănesc. Sau știu: este pentru că, spunându-ți asta, mă eliberez, renunț la bariere și, mai cu seamă, renunț la măști. Va dura puțin, dar da, o voi face. Am de ales între a-mi afișa orgoliul de femeie care își păstrează rezerve și a fi fericită. Și e limpede că nu pot fericită pe deplin, dacă nu îți arăt că tu ești motivul fericirii mele.

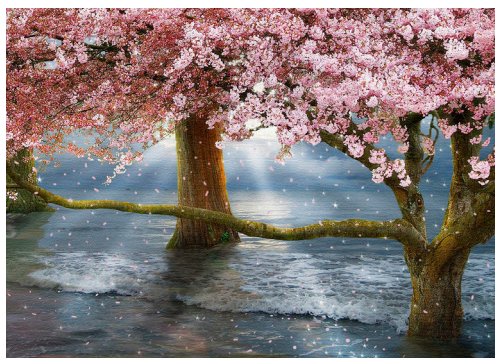
Ce bine mi-a făcut să îți scriu! Acum am nevoie de cateva clipe cu mine, pentru a mă împrieteni cu noua mea ființă.

Cu multa iubire,
Cea care te va urma mereu
Mircea Daniela X C

GLASUL NATURII

Nu-mi dau bine seama:
 Râde sau plânge natura?
 Cad, blânde, florile din cireș...
 O povestea albă și tristă
 Ne poartă pe meleaguri străvechi.
 Rodesc mălinii, patrie frumoasă,
 Pe culmi de jale și de basm!
 Din cuib de lacrimi crește iarba noastră
 Până la hotarele luminii.
 Mă-ndrept pe poteca dintre zi și noapte
 Unde cerul lumii cântă, dar și tace.
 Așa că tac și eu!
 Mi s-a făcut liniste...

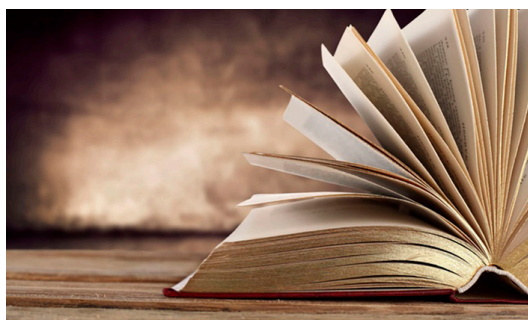
Stancu Erika, X C

REALITATE-N UMANITATE

Este uman să ai pete pe imaginație
 Pe care le folosești ca monede de schimb.
 Le prinzi, se-adună într-o revelație,
 Se cheamă inspirație.
 Baloane de săpun rod, mănâncă cerul amiezii,
 Reflecție în timp ce-ți tai părul.
 Nu ai nevoie de teoriile vieții,
 Toate-s invenții
 Ale unor minți dopate cu exces
 De sare cu efect radioactiv.
 Ei sunt genii, n-au niciun stres.
 Se mint singuri.
 Totu-i fictiv.

Bondar Bianca, X C

PLOAIA

Încerc să disting soarele de ape,
 Ele s-au deschis în cer și nu mai vor să coboare;
 Poate cineva le-a blocat acolo,
 Le-a închis cu o cheie
 Pe care a aruncat-o.

Și iată cum mă supără pe mine
 Omul sau fiara sau zeul
 Care, cu puteri nebănuite,
 A pus atâtea ape sus
 Ca să-mi întunece și ochii, și soarele.

Dar dacă tot e să plouă-
 Că asta simt-
 Cât mai pot sta apele suspendate acolo?
 N-ar fi mai bine să cadă altceva decât picături?
 Sau tot picături, dar de șoapte
 De gânduri, de visuri și de cânturi?

N-ar fi, deci, mai bine
 Ca toate ploile să vină de sus
 Nu închise în ape, ci în cuvinte,
 Pentru ca, așa, oamenii să nu mai fie uzi până la piele
 Ci înțelepțiți până la inimă?

N-ar fi mai cinstit și mai curat
 Ca ploile să curețe rănile și să spele creierele
 Cu noianul de cuvinte aruncate cu putere,
 Ca și cum ar fi bolovani veninoși,
 Spre cei care nu au fost blânzi cu ele?

Spre cei care le-au jignit și le-au torturat
 Siluindu-le în fraze fără sens,
 Punându-le să mintă că iubesc
 Condamnându-le la un măcel
 Din care nimeni n-a ieșit victorios?

Acum înțelegeți de ce sunt supărat?
 E pentru că cineva,
 Om sau fiară sau zeu
 A îndrăznit să urce apa la cer
 Vrând să potopească lumea asta
 În care eu nu am nicio vină că m-am născut.

Lawen Daria, X B

DE CE IUBESC ISTORIA?

Povestea mea a început în clasa a IV-a, când m-am încâpățânat să nu spun lecția la istorie și am luat nota 4. Odată ajuns acasă, tata a râs de mine, spunându-mi că nu sunt în stare să învăț la o materie așa de frumoasă, ca o poveste. Apoi am primit cadou o carte, „**Legendele românilor**” de VALENTIN TĂNASE, care m-a captivat. Am fost impresionat de faptele de vitejie ale românilor, care m-au făcut să mă simt mândru că aparțin acestui popor, iar, mai apoi, am fost curios să aflu mai mult și am început să caut cărți și atlase de istorie.

Odată cu trecerea timpului, a început să mă intereseze și istoria altor popoare, felul cum s-au format și cum au evoluat, fiindcă acei care nu își cunosc trecutul sunt condamnați să-l repete.

Așadar, istoria nu este doar o înșiruire de date, de nume de regi și regine, de locuri, unele cu nume complicate, ci e mai mult de atât, câtă vreme ne ajută să învățăm din succesele și greșelile strămoșilor noștri. Știindu-ți trecutul, poți privi cu încredere viitorul!

Andrei Iliuță, XI D

BOLI TRANSMISE DE LA ANIMALE

Viața este parcă mai frumoasă când, după o zi epuizantă, intri în casă și te întâmpină o mogâldeăță simpatică, total indiferentă la probele de foc pe care ai fost nevoit să le depășești în ziua respectivă, a cărei singură grijă este să ceară atenție și mângâiere. Dar câți dintre noi știm că animalele noastre de companie, asemeni oamenilor, pot fi purtătoare de boli, unele foarte periculoase și greu de identificat?

Să luăm deci, în calcul și acest aspect și să căutăm măsuri, atunci când observăm ceva în neregulă. Una dintre cele mai grave afecțiuni transmisibile de la animal la om este rabia (turbarea), boală virală, mortală, transmisă prin mușcatură. Altă afecțiune transmisă prin intermediul apei sau hranei contaminate este leptospiroza, aceasta producând febră, insuficiență renală, hepatică și chiar meningita. Pentru a preveni aceste boli, se vaccinează câinele sau pisica și se evită contactul cu carnivorele sălbatice.

Evident, sunt și alte afecțiuni, însă, cum nu mi-am propus neapărat să dau o lecție de medicină, mă voi limita la a spune că, orice s-ar întâmpla aceste animale sunt adorabile și merită să aibă parte de toată grija noastră, chiar dacă acest lucru presupune vizita periodică într-un cabinet veterinar. Protejându-ne animalele, ne protejăm, în primul rând, pe noi înșine și ne îmbunătățim calitatea vieții.

Dimian Andreea-Madalina, XI C

MY TOP 5 NETFLIX TV SHOWS AND FILMS

If you happen to own a Netflix account, you're awesome! Not only the first month is free, but you're face-to-face with the best films and TV shows! Enough advertising, here are some of the best ones you can find!

5. HUSH (2016) - FILM

If you just LOVE horror/thriller films, this one is just for you. Long story short, the protagonist is a deaf writer who retreated into the woods to live a solitary life. Now everything is safe and sound until she spots a murderer just staring at her through the window.

If I were to give this one a rating, it would be a 4/5, considering the moments full of suspense and thrill, but it just doesn't have the kind of scary moment that makes you jump 1 foot, the kind of scary moment we all know very well, the "jumpscare".

4. HATERS BACK OFF! (2016-STILL GOING) - TV SERIES

For those who already know who Miranda Sings is, it makes sense. For those who don't know her, sit tight. Miranda Sings is a fictional character, developed on the internet, created in 2008 and portrayed by American comedian, actress and YouTube personality Colleen Ballinger. Miranda's channel has slightly over 8 million subscribers and counting.

Last year, Colleen Ballinger thought of making a TV Series about Miranda's life before her huge success on YouTube, so she did! The second season just released on October 14th 2017. I personally laughed out loud watching the whole series and I would strongly recommend it, I'm giving it a 5/5.

3. ORANGE IS THE NEW BLACK (2013-STILL GOING) - TV SERIES

Ever wondered how is it being in an all-female prison? I'm not sure you might not want to experience it on your own, but you can feed your curiosity by watching this amazing TV show!

Orange is the New Black was initially a book written by Piper Kerman, that afterwards became a high-quality TV show on Netflix! Honestly, this TV show has deeply marked me, having comedy, drama, action, love and maybe even some thrilling moments.

It is also emotional, so you won't feel guilty for shedding a tear. Orange is the New Black is definitely a show you won't resist. 5/5.

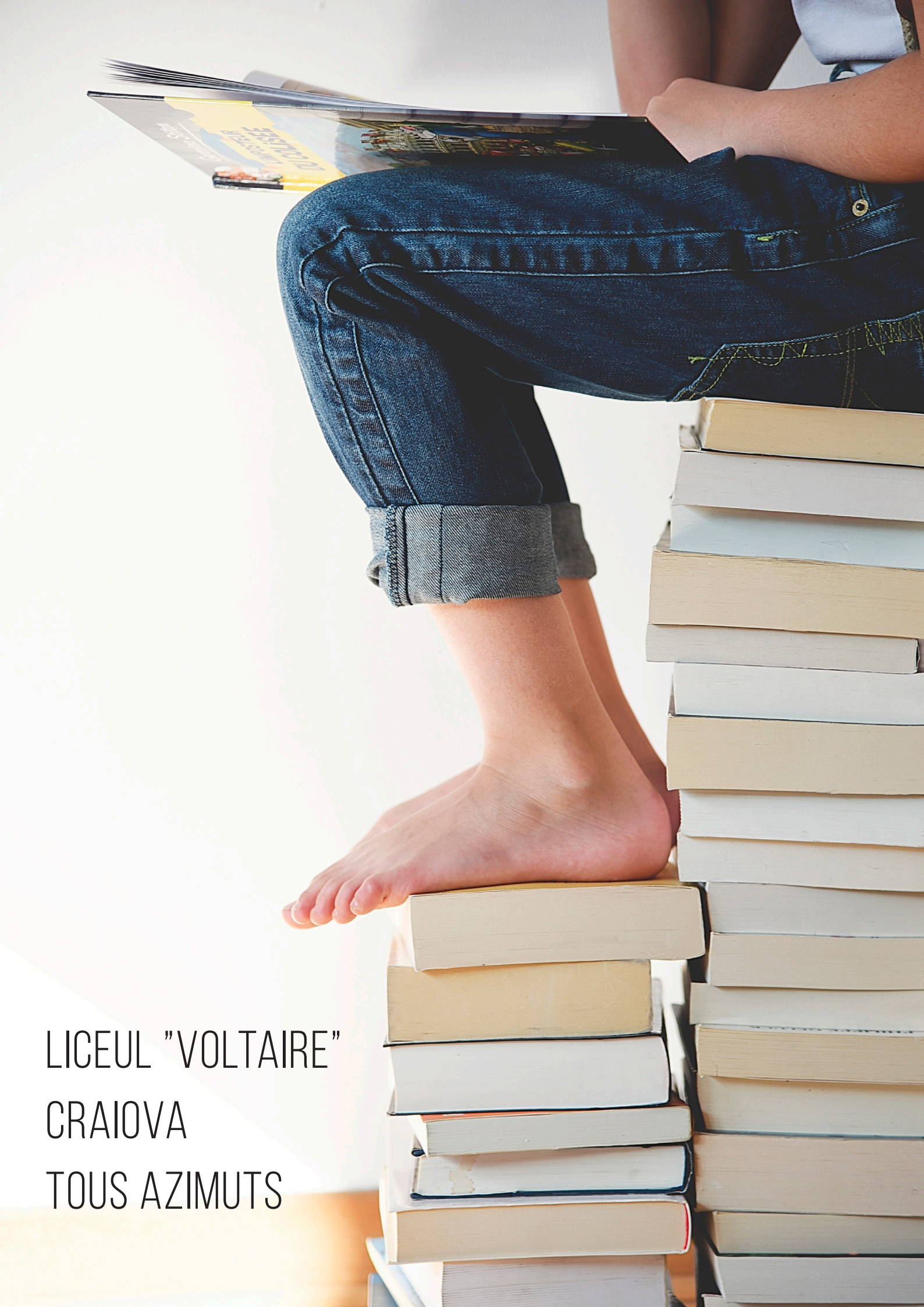
2. STRANGER THINGS (2016-STILL GOING) - TV SERIES

A love letter to the '80s classics that captivated a generation, Stranger Things is set in 1983 Indiana, where a young boy vanishes into thin air. As friends, family and local police search for answers, they are drawn into an extraordinary mystery involving top-secret government experiments, terrifying supernatural forces and one very strange little girl. I would say more, but I'll let you discover how awesome this show is. I'm giving this one a 5/5.

1. MATILDA (1996) - FILM

Whoever told you old films are the best wasn't kidding. This film adaptation of a Roald Dahl work tells the story of Matilda Wormwood (Mara Wilson), a gifted girl forced to put up with a crude, distant father (Danny DeVito) and mother (Rhea Perlman). Worse, Agatha Trunchbull (Pam Ferris), the evil principal at Matilda's school, is a terrifyingly strict bully. However, when Matilda realizes she has the power of telekinesis, she begins to defend her friends from Trunchbull's wrath and fight back against her unkind parents. Matilda - the film, definitely owns the title of "The film that made me laugh so hard". 5/5.

Anuța Alexandru, XB

LICEUL "VOLTAIRE"
CRAIOVA
TOUS AZIMUTS